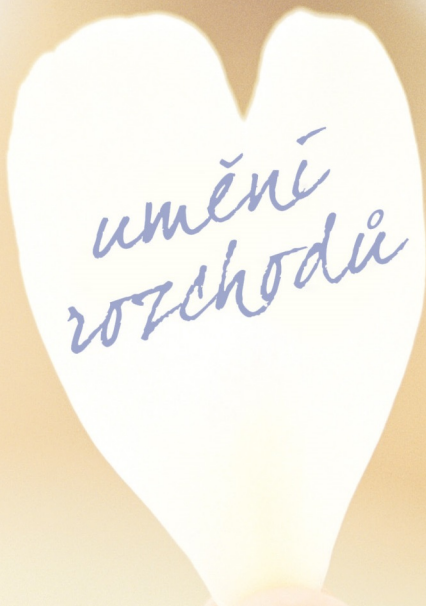

Sarah Dessenová

Ukolébavka

COO
BOO

Sarah Dessenová

Ukolébavka

Přeložila Mirka Kopicová

Copyright © Sarah Dessen, 2002

Translation © Mirka Kopicová, 2011

ISBN 978-80-7447-082-0

Červen

Kapitola první

Ta píseň se jmenuje Ukolébavka. Slyšela jsem ji už – asi tak milionkrát. Přibližně.

Celý život poslouchám, že ji můj otec napsal toho dne, kdy jsem se narodila. Byl na turné kdesi v Texasu a s mojí matkou už nežil. Vypráví se, že se do-slechl, že jsem se narodila, vzal kytaru a rovnou z něj ta píseň vypadla, přímo tam, v Motelu 6. Zabralo to jen hodinu jeho času, těch pár akordů, dvě sloky a refrén. Skládal hudbu celý život, ale tohle byla nakonec jediná píseň, která ho proslavila. I po své smrti zůstal můj otec zázrakem díky jednomu hitu. Nebo dvěma, řekla bych, pokud počítáte i mě.

Ta píseň zrovna hrála z reproduktorů a já jsem seděla v plastovém křesílku v jedné prodejně aut. Byl první červnový týden. Bylo teplo, všechno kvetlo a bylo už v podstatě léto. Což samozřejmě znamenalo, že je načase, aby se má matka znovu provdala.

V jejím případě to bylo počtvrté, nebo popáté, pokud počítáte mého otce. Já ho nepočítám. Ale v jejích očích byli svoji – pokud se dá svazek zpečetěný uprostřed pouště kýmsi, koho potkali jen pár chvil předtím na odpočívadle, počítat jako sňatek. Podle mé matky ano. Na druhou stranu, ona si bere nového

manžela podobně, jako si jiní lidé mění barvu vlasů: z nudy, lhostejně, nebo jen s pocitem, že ten další všechno spraví, jednou provždy. Kdysi, když jsem byla mladší, ptávala jsem se na svého otce a na to, jak se poznali. Tehdy mě to ještě zajímalo, ale ona si vždycky jen povzdychla, mávla rukou a řekla: „Ale Remy, to bylo v sedmdesátých letech. Vždyť víš.“

Matka si vždycky myslí, že vím všechno. Jenže to se plete. O sedmdesátých letech jsem věděla jen to, co jsem se dozvěděla ve škole a z dějepisného kanálu v televizi: Vietnam, prezident Carter, disko. Vlastně to jediné, co jsem věděla o svém otci, byla ta Ukolébavka. Slýchám ji celý život jako hudební kulisu v reklamách a filmech, na svatbách, nebo ji někdo nechá pro někoho zahrát v rádiu. Můj otec je sice pryč, ale ta píseň – sentimentální, stupidní a fádni – je tu pořád. Nakonec přežije i mě.

Uprostřed druhé sloky vykoul Don Davis z firmy Don Davis Motors z kanceláře a všiml si, že tam jsem. „Remy, zlato, promiň, že jsi musela čekat. Pojď dál.“

Zvedla jsem se a následovala ho. Za osm dní se Don stane mým nevlastním otcem, čímž se připojí k nijak zvlášť výlučné skupince. Bude to první prodavač aut, druhý blíželec, a první, který má vlastní peníze. On a má matka se seznámili přímo tady v kanceláři, když si přišla koupit své nové Camry. Šla jsem tehdy s ní, jelikož svou matku znám: zaplatila by rovnou katalogovou cenu, jako by kupovala v obchodě pomeranče nebo toaletní papír, a předpokládala by, že je daná. A oni by ji to samozřejmě nechali zaplatit, protože je celkem známá a každý předpokládá, že je bohatá.

První prodejce, se kterým jsme se setkali, vypadal, jako by právě vylezl ze školy, a téměř se složil, když matka přitančila k jednomu novému modelu s plnou výbavou a nakoukla dovnitř, aby si čichla vůně nového vozu. Polkla, usmála se a oznámila: „Tohle beru!“, s klasickým rozmáchlým gestem.

„Mami,“ namítla jsem a snažila jsem se neskřípat zuby. Ale měla svou hlavu. Celou cestu jsem ji připravovala, podrobně jsem ji instruovala, co má říct, jak se má chovat, všechno, co bude potřeba udělat, abychom dostaly dobrou cenu. Pořád mi tvrdila, že poslouchá, a hrála si s ventilací a elektrickým ovládáním okének v mém autě. Vsadila bych se, že k téhle posedlosti po novém autě ji přivedlo právě to, že jsem si zrovna jedno pořídila já.

Poté, co to celé zbabrala, bylo na mně, abych se do toho vložila. Začala jsem se prodejce vyptávat na různé věci, což ho znervóznilo. Pořád pokukoval za mě, na ni, jako bych byla nějaký cvičený pes, kterého ona může snadno přimět sednout. Na to jsem zvyklá. Ale zrovna když se začal opravdu vykrucovat, přerušil nás sám Don Davis, který nás bryskně zavedl do své kanceláře a zamiloval se do mé matky až po uši během asi tak patnácti sekund. Seděli tam a dělali na sebe oči, zatímco jsem usmlouvala cenu o tři tisíce babek a přiměla ho přihodit ještě údržbu, izolační nátěr a měnič k CD přehrávači. Nejspíš to byla ta nejlepší cena v historii Toyoty – ne, že by si toho někdo všiml. Prostě se očekává, že všechno zařídím, jelikož jsem pro svou matku obchodní manažer, terapeut, údržbář a teď ještě i koordinátor svatby. To se teda vážně mám.

„Takže, Remy,“ začal Don, když jsme se posadili, on na svůj velký otočný trůn za stolem a já do křesla proti němu, jen trošku nepohodlného, aby se obchody zbytečně neprotahovaly. Všechno bylo v prodejně navrženo za účelem vymývání mozků zákazníků. Od instrukcí pro prodejce podporujících dobré obchody, ledabyle pohozených tam, abyste si je mohli přečíst, až po uspořádání kanceláří, které umožňovalo, abyste „náhodou zaslechli“, jak váš prodejce přemlouvá svého nadřízeného, aby slevil z ceny. Plus ještě to, že oknem, naproti němuž jsem nyní seděla, bylo vidět ven na tu část parkoviště, kde si lidé vyzvedávali svá nová auta. Za pár minut odvedl nějaký prodejce nějakého zákazníka přímo před okno, podal mu nablýskané klíčky a pak se vlídně usmál, a zákazník odjížděl do zapadajícího slunce, jako v nějaké reklamě. Takový hovadiny.

Don si teď poposedl v křesle a upravil si kravatu. Byl to tělnatý muž, s velkým břichem a začínal plešatět. Mou matku ale zbožňoval, bůh mu pomáhej. „Co ode mě dneska potřebuješ?“

„Takže,“ sáhla jsem do zadní kapsy pro seznam, který jsem si přinesla. „Ještě jednou jsem zkontrolovala ten smoking a tenhle týden tě čekají na poslední zkoušku. Generálka večere je v podstatě domluvená, tak na sedmdesát pět procent, a dodavatel bude potřebovat zbytek zálohy do pondělí.“

„V pořádku.“ Otevřel šuplík, vytáhl kožené desky, ve kterých měl šekovou knížku, a sáhl do kapsy pro pero. „Kolik to bude za dodání jídla?“

Koukla jsem na svůj papírek, polkla a řekla: „Pět tisíc.“

Přikývl a začal psát. Pro Dona pět tisíc dolarů nic neznamenalo. Samotná svatba ho měla stát dobrých dvacet, a zdálo se, že ani to ho nijak nevzrušuje. K tomu přičtete úpravy, které bude potřeba provést na našem domě, abychom mohli bydlet všichni spolu jako jedna velká šťastná rodina, dluh, který Don prominul mému bratrovi za jeho nesplacenou dodávku, a každodenní náklady na život s mou matkou, a máte z toho dost slušnou investici. Na druhou stranu to ale byla jeho první svatba, jeho první sňatek. Byl to zelenáč. Těm ovšem naše rodina byla vždy nakloněna.

Vytrhl šek, přistrčil mi ho po stole a usmál se. „Co ještě?“ zeptal se.

Nahlédla jsem znovu do seznamu. „Dobrá, myslím, že jen kapela. Lidé ze síně pro banket se ptali...“

„To je zařízené,“ řekl a mávl rukou. „Budou tam. Řekni mamince, ať si nedělá starosti.“

Na to jsem se usmála, protože to očekával, ale oba jsme věděli, že ona si s touhle svatbou žádné starosti nedělá. Vybrala si šaty, zvolila si květiny a zbytek přehodila na mě, s tím, že potřebuje každičkou volnou chvíli pro práci na své nejnovější knize. Pravda ale byla taková, že má matka nesnášela detaily. S nadšením se vrhala na různé projekty, zaobírala se jimi asi tak deset minut, a pak o ně ztratila zájem. Po celém našem domě byly hromady věcí, které ji kdysi zaujaly: sady na aromaterapii, software na tvorbu rodokmenu, stohy japonských kuchařek, akvárium se čtyřmi stěnami porostlými řasami a jediným přeživším tvorem – tlustou bílou rybou, která sežrala všechny ostatní.

Většina lidí připisovala matčino nevyzpytatelné cho-

vání tomu, že je spisovatelka, jako by se tím všechno vysvětlovalo. Pro mě to byla jen výmluva. Potrhlí přece můžou být i neurochirurgové, a nikdo netvrdí, že to je v pořádku. Naštěstí pro mou matku se mnou tento názor nikdo nesdílí.

„...už tak brzy!“ říkal Don a poklepal prstem na kalendář. „Věřila bys tomu?“

„Nevěřila,“ odpovíděla jsem a přemýšlela jsem, co asi bylo obsahem první části jeho věty. „Je to prostě neuvěřitelné,“ dodala jsem.

Usmál se na mě a znovu se podíval na svůj kalendář, kde, jak jsem si teď všimla, byl desátý červen několikrát zakroužkovaný různými barvami. Nejspíš se mu člověk nemůže divit, že je nadšený. Než potkal mou matku, dospěl Don do věku, kdy většina jeho přátel přestala doufat, že se někdy ožení. Bydlel patnáct let sám v bytě hned u dálnice a většinu svého času trávil prodáváním většího množství vozů Toyota než kdokoli v tomto státě. A teď, za devět dní, získá nejen Barbaru Starrovou, pozoruhodnou spisovatelku románů, ale v rámci jednoho balíčku ještě mého bratra Chrise a mě. A to ho činilo šťastným. To tedy *bylo* neuvěřitelné.

Právě v tu chvíli mu na stole zabzučel interní telefon a ozval se ženský hlas: „Done, Jason má na palubě osm set sedmapadesátku, potřebuje tvůj vstup. Mám je poslat dál?“

Don koukl na mě, pak stiskl knoflík a řekl: „Jasně. Dej mi pět vteřin.“

„Osm set sedmapadesátku?“ zeptala jsem se.

„Jen taková prodejní hantýrka,“ odvětil a zvedl se. Uhladil si vlasy, aby zakryl malou lysinu, které jsem

si všimla, když seděl, jinak nebyla vidět. Za oknem za jeho zády podával jakýsi růžolící prodavač ženě s děckem klíčky k novému vozu: převzala je, zatímco ji dítě tahalo za sukni a snažilo se získat její pozornost. Nezdálo se, že by si všimla. „Nerad tě vyháním, ale...“

„Jsem hotová,“ odpověděla jsem a strčila jsem seznam zpátky do kapsy.

„Vážně si cením všeho, co pro nás děláš, Remy,“ řekl, když obešel stůl. Položil mi otcovsky ruku na rameno, a já se snažila nemyslet na všechny ty nevlastní otce před ním, kteří udělali totéž, se stejnou vahou nesoucí tentýž význam. I oni si mysleli, že je to na pořád.

„Žádný problém,“ řekla jsem, když ruku sundal a otevřel mi dveře. Venku na chodbě na nás čekal prodavač, stál tam patrně s tou osm set sedmapadesátkou – což, jak jsem usoudila, bylo asi kódované označení nerozhodného zákazníka. Byla to malá žena svírající kabelku a měla na sobě mikinu s našitým koťátkem.

„Done,“ pronesl klidně prodavač, „tohle je Ruth. Snažíme se, jak můžeme, dostat ji dnes do nové Corolly.“

Ruth se nervózně podívala na Dona, na mě, a zpátky na Dona. „Já jsem jen...“ zajíkla se.

„Ale Ruth, Ruth,“ konejšil ji Don. „Pojďme se na chvílku posadit a probrat, co bychom pro vás mohli udělat. Dobrá?“

„Přesně tak,“ zopakoval po něm prodavač. „Jen si popovídáme.“

„Dobrá,“ souhlasila poněkud nejistě Ruth a vešla do Donovy kanceláře. Když mě mýjela, vrhla na mě

pohled, jako bych byla součástí toho všeho, a musela jsem se hodně držet, abych jí neporadila, že má co nejdříve utéct a neohlížet se.

„Remy,“ ozval se klidným hlasem Don, jako by to postřehl, „uvidíme se později, dobrá?“

„Jasně,“ rozloučila jsem se s nimi a sledovala Ruth. Prodavač ji zavedl k té nepohodlné židli obrácené k oknu. Nějaký asijský pár tam zrovna nastupoval do nové dodávky. Oba se usmívali, upravovali si opěradla a kochali se vnitřkem auta. Žena sklopila stínítko a zkontrolovala svůj odraz v zrcátku. Oba zhluboka dýchali, nasávali vůni nového vozu, muž strčil klíčky do zapalování. Odjeli a na rozloučenou zamávali prodavači. Západ slunce si domyslete.

„Takže, Ruth,“ začal Don, když se usadil v křesle. Dveře se za nimi zavíraly a jeho obličej už jsem skoro neviděla. „Čím bych vám mohl udělat radost?“

Už jsem skoro odcházela z předváděcí místnosti, když jsem si vzpomněla, že mě matka žádala, abych, prosím, *prosím*, připomněla Donovi večerní koktejl. Večer bude ve městě její nová vydavatelka, která údajně jen projíždí kolem cestou z Atlanty, a chce se tu zastavit a přátelsky si popovídat. Její skutečnou motivací byl ale fakt, že jí matka dlužila román a všichni kvůli tomu začínali být tak trochu nervózní.

Obrátila jsem se a prošla chodbou zpátky k Donově kanceláři. Dveře byly stále zavřené a za nimi jsem slyšela tlumené hlasy.

Hodiny na protější zdi vypadaly jako ve škole, s velkými černými číslicemi a rozviklanou velkou ručičkou. Už bylo čtvrt na dvě. Měla jsem den po dokončení

střední školy, a místo abych vyrazila na pláž nebo vyspávala kocovinu jako všichni ostatní, seděla jsem tady. Obíhala jsem svatební pochůzky jako placený zaměstnanec, zatímco má matka ležela na své obrovské posteli s ortopedickou matrací, za zataženými roletami, a oddávala se spánku, který byl podle ní klíčový pro její tvůrčí proces.

A tohle stačilo, abych si uvědomila ten pocit. To pomalu narůstající pálení v žaludku, které jsem cítila vždycky, když mi došlo, jak dalece se rovnováha vychýlila v její prospěch. Měla jsem dopal, nebo se ozval zbytek mého vředu, nebo to bylo obojí. Hudební kulisa v obchodě zesílila, jako by si někdo hrál s hlasitostí, takže tu teď na plné pecky vyřvávala nějaká píseň Barbry Streisandové. Dala jsem nohu přes nohu, zavřela oči a zařala prsty do opěrek židle. Už jen pár týdnů, říkala jsem si, a vypadnu odsud.

A zrovna v tu chvíli někdo ztěžka žuchnul na židli nalevo ode mě a srazil mě bokem na zeď; bylo to docela nepříjemné, uhodila jsem se do lokte, zrovna do brňavky, takže mi proběhlo mravenčení až do konečků prstů. A najednou, zničehonic, jsem byla našťvaná. *Vážně* našťvaná. Je s podivem, že stačí, aby do vás někdo strčil, a vás to rozběsní.

„Co to má k *sakru* bejt,“ odstrčila jsem se od zdi, připravená sejmout toho stupidního prodavače, který se rozhodl chovat ke mně důvěrně. V lokti mě ještě brnělo a cítila jsem, jak mi rozčilení vhání krev do zátylku. To bylo špatné znamení, znám svou výbušnost.

Otočila jsem se a uviděla, že to není žádný prodavač. Byl to kluk s černými kudrnatými vlasy, zhru-

ba v mém věku, a na sobě měl jasně oranžové triko. A z nějakého důvodu se *usmíval*.

„Nazdárek,“ řekl zvesela. „Jak se daří?“

„Co máš za problém?“ vyštěkla jsem a třela si loket.

„Problém?“

„Zrovna mě přirazil ke zdi, ty demente.“

Zamrkal. „Páni,“ řekl nakonec. „Takové *výrazy*.“

Vrhla jsem na něj jen pohled. Špatnej den, kámo. Trefils mě ve špatnej den.

„Jde o to,“ pokračoval, jako bychom si povídali o počasí nebo probírali světovou politiku, „že jsem tě zahlédl v předváděcí místnosti. Stál jsem u vystavných pneumatik.“

Byla jsem přesvědčená, že na něj nasupeně zírám, ale on si mluvil dál.

„Jen mě tak zničehonic napadlo, že máme něco společného. Taková přirozená přitažlivost, dalo by se říct. A cítil jsem, že se stane něco velkého. Nám oběma. Teda, že máme být spolu.“

„A tohle všechno,“ řekla jsem, abych si to ujasnila, „tě napadlo u pneumatik?“

„Ty jsi to necítila?“ zeptal se.

„Ne. Cítila jsem ale, jaks mě přirazil ke zdi,“ odvětila jsem klidně.

„To,“ řekl tišším hlasem a naklonil se ke mně, „byla nehoda. Opominutí. Jen nešťastný důsledek nadšení z toho, že s tebou budu mluvit.“

Znovu jsem se na něj podívala. Hudební kulisa nad námi zrovna hrála rychlou verzi znělky firmy Don Davis Motors, samé drnky brnky.

„Odpal,“ utrousila jsem.

Znovu se usmál a prohrábl si vlasy. Hudba nad námi stále sílila, v reproduktoru praskalo, jako by mělo brzy dojít ke zkratu. Oba jsme se podívali nahoru, a pak jeden na druhého.

„Víš ty co?“ řekl a ukázal na reproduktor, ve kterém zase zapraskalo, tentokrát hlasitěji, zasyčelo a znělka se poté znovu ozvala v plné síle. „Tohle bude odteď a napořád“ – ukázal prstem nahoru – „naše píseň.“

„Ježíšmarjá,“ řekla jsem a spása přišla hned v ten moment. Donovy dveře se otevřely a vyšla Ruth v doprovodu prodavače. Držela štos papírů a v unaveném obličejí měla výraz člověka, který zrovna přišel o pár tisíc. Jako pozornost ale dostala svou vlastní klíčenku potaženou kočičím zlatem.

Stoupla jsem si a kluk vedle mě vyskočil ze židle. „Počkej, chci jen...“

„Done?“ zavolala jsem a nevšímala si ho.

„Jen ještě tohle,“ řekl ten kluk, popadl mě za ruku a obrátil ji dlaní nahoru. Než jsem vůbec stihla zareagovat, vytáhl ze zadní kapsy u kalhot pero a začal – fakt nekecám – psát své jméno a telefonní číslo mezi můj palec a ukazováček.

„Zešílels?“ ucukla jsem rukou, takže se poslední číslice rozmazaly a pero mu vypadlo z ruky. Dopadlo na zem a odkutálelo se pod automat na žvýkačky.

„Hej, Romeo!“ křikl kdosi z prezentační místnosti a ozval se výbuch smíchu. „Pojď, chlape, jedem!“

Podívala jsem se na něj, pořád ještě nevěřící. Když je řeč o nerespektování hranic druhého – vylila jsem na kluky pití už jen za to, že o mě lehce zavadili v klubu, natož aby mě někdo vzal za ruku a dokonce na ní něco *napsal*.

Ohlédl se a pak se znovu podíval na mě. „Uvidíme se brzy,“ zazubil se.

„To sotva,“ odpověděla jsem, ale už odcházel, proběhl kolem vystavených aut a skleněnými dveřmi ven, kde stála u chodníku otlučená bílá dodávka se zapnutým motorem. Zadní dveře se rozlétly a on se pohnul, aby nastoupil, ale zrovna v tu chvíli auto poskočilo dopředu, až zavrával, a znovu se zastavilo. Povzdychl, dal ruce v bok, vzhlédl k nebi, pak znovu vzal za kliku dveří a zkoušel vyskočit dovnitř, zrovna když se auto znovu pohnulo a tentokrát kdosi zatroubil na klakson. Scéna se opakovala přes celé parkoviště, až nakonec někdo vystrčil ruku za zadních dveří a nabídl mu pomocnou ruku, kterou ignoroval. Prsty na rukou mu chvíli hrály, nejdřív zlehka, pak rozčileně, nakonec chňapl po klíce a naskočil dovnitř. Dveře se zabouchly, klakson znovu zatroubil a dodávka se supěním odjela z parkoviště a cestou si odřela nárazník.

Podívala jsem se na svou ruku, kde bylo černým inkoustem naškrábáno 933-54něconěco, a pod tím jedno slovo. Bože, jeho písmo bylo pěkně lajdácký. Na začátku velké D, na posledním písmeni čmouha. Takový stupidní jméno. Dexter.

Když jsem dorazila domů, ze všeho nejdřív jsem si všimla hudby. Dům naplňovaly vážné vznášející se tóny, kvílení hoboju a plynulá melodie houslí. A pak ta vůně svíček, vanilkových, sladce nakyslá, až se z toho člověk ošíval. A nakonec, jako poslední neklamná známka, ležela v předsíni na zemi cestička zmačkaných listů papíru jako rozházené drobečky, vedla přes kuchyň až do zimní zahrady.

Díky bohu, pomyslela jsem si. Konečně už zase píše.

Hodila jsem klíče na stůl u dveří a sehnula se pro jeden z papírů, co mi ležely u nohou. Cestou do kuchyně jsem ho rozbalila. Matka byla ohledně své práce hodně pověřčivá, psala jen na otlučeném, starém psacím stroji, který s sebou kdysi tahala po celé zemi, když psala na volné noze články o hudbě pro jedny noviny v San Francisku. Byl hrozně hlasitý, vždycky když došla na konec řádku, ozvalo se cinknutí, a vypadal jako jakýsi pozůstatek z dob Pony Expressu. Vlastnila i úplně nový špičkový počítač, ale ten používala, jen když si chtěla zahrát pasíans.

Stránka, kterou jsem držela v ruce, měla na sobě v pravém horním rohu jedničku a začínala s matčinou obvyklou vervou.

Melanie byla odjakživa ženou, která milovala výzvy. Svou kariéru, své lásky, svého ducha prožívala tak, že se ocitala tváří v tvář něčemu, co jí vzdorovalo, zkoušelo její odhodlání, díky čemuž pak stálo za to vyhrát. Když jednoho chladného listopadového dne vstoupila do hotelu Plaza, stáhla si z hlavy šátek a setřásla kapky deště. Setkání s Brockem Dobbinem nebylo součástí jejích plánů. Naposledy ho viděla v Praze, kde věci zanechali ve stejně špatném stavu, v jakém začaly. Ale teď, o rok později, těsně před její svatbou, se znovu objevil ve městě. A ona se tu s ním sejde. Tentokrát vyhraje. Zrovna se...

Zrovna se... co? Poslední slovo končilo černou šmouhou, která se táhla až ke konci stránky, jak byla vytržena z psacího stroje.

Zvedala jsem další rozházené papíry a mačkala je v dlani. Moc se nelišily. Na jednom z nich se příběh odehrával v L.A. místo v New Yorku, na jiném se z Brocka Dobbina stal Dok Brobbin, a pak to změnila zase zpátky. Byly to drobnosti, ale matce vždycky chvíli trvalo, než chytla tempo. Jakmile ale nabrala rychlost, tak pozor. Svou poslední knihu dokončila za tři a půl týdne a to byla dost velká na to, aby fungovala jako účinná dveřní zarážka.

Když jsem vešla do kuchyně, byla hudba i klapání psacího stroje slyšet hlasitěji. Můj bratr Chris si na kuchyňském stole žehlil košili, slánku, pepřenku a stojánek na ubrousky odsunul stranou.

„Nazdar,“ pozdravil mě a odhrnul si vlasy z čela. Žehlička zasyčela, když ji zvednul, přejel s ní přes okraj límečku a přitlačil na ni.

„Jak dlouho už pracuje?“ zeptala jsem se, vytáhla jsem zpod dřezu koš na odpadky a hodila do něj posbírané papíry.

Pokrčil rameny, nechal žehličku vypustit trochu páry a protáhl prsty. „Hezkejch pár hodin, řekl bych.“

Dívala jsem se za něj, skrz jídelnu do zimní zahrady, kde byla vidět matka shrbená nad psacím strojem, bušila do něj a vedle stála svíčka. Bylo vždycky zvláštní ji pozorovat. Bušila do kláves silně, vrhala se do toho celým tělem, jako by ze sebe slova nemohla dostat dost rychle. Vydržela u toho sedět celé hodiny, a nakonec se vynořila s křečí v prstech, bolavými zády a dobrými padesáti stránkami, které nejspíš

její vydavatelku v New Yorku prozatím uspokojí.

Posadila jsem se ke stolu a prolisovala hromádku došlé pošty vedle mísy na ovoce. Chris mezitím obrátil košili a pomalu špičkou žehličky jezdil po jedné manžetě. Žehlil vždycky hodně pomalu, až do té míry, že jsem mu už několikrát žehličku vytrhla, když jsem se nevydržela dívat na to, jak dlouho mu trvá vyžehlit jen samotný límeček. Jediné, co nesnáším ještě víc, než když se něco dělá špatně, je, když se něco dělá *pomalou*.

„Něco velkého dneska večer?“ zeptala jsem se. Nakláněl se zrovna zblízka nad košili, soustředěn na přední kapsu.

„Jennifer Anne pořádá slavnostní večeri,“ odpověděl. „Bude to módní a neformální.“

„Módní a neformální?“

„To znamená,“ řekl pomalu, stále ještě soustředěně, „žádné džíny, ale zároveň ani ještě ne světlé sako. Kravata dobrovolná. Něco v tom smyslu.“

Obrátila jsem oči v sloup. Před šesti měsíci by můj bratr nebyl schopen definovat výraz „módní“, natož pak „neformální“. Před deseti měsíci ho na jedné párty zabásli za prodej trávy. A to nebyl v žádném případě jeho první střet se zákonem: na střední stihnul pár vloupání (přiznání viny vzato jako polehčující okolnost), jedno řízení pod vlivem (zamítnuto), jednou držení kontrolované látky (veřejné práce plus velká pokuta, ale jen s odřenýma ušima). Ale po zátahu na téhle párty měl smůlu a šel sedět. Jenom na tři měsíce, ale vyděsilo ho to dost na to, aby si sehnal práci v místním autoservisu, kde se seznámil s Jennifer Anne, když tam přivezla svůj Saturn na

prohlídku po padesátitisících najetých kilometrech.

Jennifer Anne byla to, čemu má matka říkala „pozoruhodné dílko“, což znamenalo, že se nikoho z nás nebojí a je jí jedno, jestli to víme. Byla to malá dívka s blond vlasy, chytrá až na půdu – ačkoli jsme to nechtěli připustit – a dokázala toho s mým bratrem za šest měsíců víc, než my dokázaly za jednadvacet let. Díky ní se lépe oblékal, víc pracoval, používal správně gramatiku a nové nezvyklé výrazy jako „networking“ a „multitasking“ a „módní a neformální“. Ona pracovala jako recepční pro seskupení doktorů, ale mluvila o sobě jako o „office manažerce“. Jennifer Anne dokázala docílit toho, aby vždycky všechno vyznělo lépe, než jaké to bylo. Nedávno jsem zaslechla, jak popisuje Chrisovo pracovní zařazení slovy „odborník na víceúrovňové mazání vozidel“, takže práce v servisu působila jako příprava na práci v NASA.

Chris zvedl košili ze stolu, prohlédl si ji a lehce protřepal, zatímco ve vedlejším pokoji vytrvale řinčel psací stroj. „Co ty na to?“

„Vypadá v pohodě,“ odpověděla jsem. „Na levém rukávu jsi ale nechal jeden velký varháněk.“

Podíval se a vzdychl. „Je to tak strašně těžký,“ postěžoval si a položil ji zpět na stůl. „Nechápu, proč se s tím lidi otravují.“

„Já nechápu, proč se s tím otravuješ ty,“ namítla jsem. „A vůbec, od kdy musíš být celý nažehlený? Dřív ti připadalo jako parádění už to, že si vezmeš kalhoty.“

„Ty chytrá,“ řekl a zašklebil se na mě. „Tomu bys stejně nerozuměla.“

„Ano, jistě. Omlouvám se, Eggberte, pořád zapominám, že ten chytrý jsi tu ty.“

Žehlil košili a ani nevzhlédl. „Chtěl jsem říct,“ pokračoval pomalu, „že bys prostě musela vědět, jaké to je, chtít udělat něco hezkého pro někoho druhého. Z ohleduplnosti. Z *lásky*.“

„Ach, Ježíši,“ vzdychla jsem.

„Přesně tak.“ Znovu košili zvedl. Varhánek tam byl pořád, ne že bych se o tom chystala ještě jednou zmínit. „Přesně o tom mluvím. O soucitu, vztazích. To jsou dvě věci, kterých se ti bohužel tristně nedostává.“

„Já jsem na vztahy odborník,“ prohlásila jsem rozhodně. „A navíc, zrovna jsem strávila celé dopoledne plánováním matčiny svatby. To je ode mě zatračeně soucitný.“

„Tebe,“ řekl a úhledně si složil košili přes jednu ruku, jako číšník, „přijetí jakéhokoli závazku teprve čeká...“

„Cože?“

„...a na tu svatbu si stěžuješ a nadáváš tolik, že mi to zrovna dvakrát soucitné nepřipadá.“

Zůstala jsem tam stát a zírala jsem na něj. Poslední dobou se s ním nedalo mluvit. Bylo to, jako by mu vymyli mozek v nějaké sektě. „Co jsi zač?“ zeptala jsem se ho.

„Říkám jen,“ odpověděl tiše, „že jsem vážně šťastný. A přál bych si, abys byla taky šťastná. To je celé.“

„Já jsem šťastná,“ vyštěkla jsem a myslela jsem to vážně, ačkoli to vyznělo trochu zatrpkle, jelikož jsem byla tak našťvaná. „Opravdu jsem,“ zopakovala jsem vyrovnanějším hlasem.

Poklepal mi na rameno, jako by to věděl líp než já. „Uvidíme se později,“ řekl, obrátil se a odešel po schodech do svého pokoje. Dívala jsem se, jak si odnáší svou stále ještě zmačkanou košili, a uvědomila jsem si, že skřípu zuby, což, jak jsem zjistila, dělám poslední dobou až příliš často.

Břink! udělal zvonek psacího stroje ve vedlejší místnosti, a má matka se pustila do další řádky. Melanie a Brock Dobbin měli nejspíš už napůl zlomené srdce, aspoň to tak znělo. Matčiny romány byly takové ty blouznivě romantické, odehrávající se mezi několika exotickými místy a byly zaplněné postavami, které měly všechno a nic. Bohatství, leč v srdci pusto. A tak dál.

Přišla jsem až ke vstupu do prosluněné místnosti. Dávala jsem si pozor, abych nebyla slyšet, a nakoukla jsem dovnitř. Když psala, vypadala, jako by byla v jiném světě, vůči nám naprosto netečná; i když jsme byli malí, vrískali jsme a pištěli, jen zvedla ruku, aniž by se k nám obrátila čelem nebo vstala, psací stroj ještě drnčel, a udělala „pšššt“. Jako by jen to stačilo, abychom zmlkli a nahlédli do světa, v němž se v tu chvíli nacházela, do hotelu Plaza nebo na pláž kdesi na Capri, kde překrásně oblečená žena toužila po muži, o němž byla přesvědčena, že ho ztratila navždy.

Když jsme byli s Chrisem na základní škole, byla máma docela švorc. V té době za sebou ještě neměla vydaného nic, jen články v časopisech, a těch bylo také čím dál tím méně, když kapely, o kterých psala, jako kapela mého táty – samá sedmdesátá léta, to, čemu říkají „klasický rock“ – začaly zanikat nebo

mizet z rádií. Sehnala si práci jako učitelka na vyšší střední škole, s platem skoro nulovým, a bydleli jsme v různých činžácích v obytných komplexech s názvy jako Borový háj a Vyhlídka u Jezera, přičemž po jezerech či borovicích nebo hájích či vyhlídkách nebylo nikde ani vidu ani slechu. Tehdy psávala u kuchyňského stolu, většinou po večerech nebo pozdě v noci, občas odpoledne. Už tehdy byly její příběhy exotické; vždycky si v cestovních kancelářích brala brožury zdarma a lovila ze štosů ve sběrně papíru časopisy pro gurmány, aby je využila jako materiál pro svou práci. Můj bratr dostal jméno po matčině oblíbeném světci, kdežto mé jméno bylo inspirováno značkou drahého koňaku, který propagovali v časopise Harper's Bazaar. Bylo jedno, že se živíme makaróny se sýrem, zatímco její postavy dávaly přednost šampaňskému a kaviáru a hověly si v kalhotových kostýmcích od Diora, zatímco my nakupovali v charitě. Vždycky zbožňovala kouzelnou atmosféru, i když se s ní nikdy nesetkala zblízka.

Chris a já jsme ji neustále vyrušovali od práce a ona z toho šlela. Nakonec našla na bleším trhu takový ten cikánský závěs z korálků a ten pověsila do vchodu do kuchyně. Stal se z něho náš dohodnutý symbol: když byla záclona roztažená, do kuchyně se smělo. Ale když byl závěs svěšený, matka se věnovala práci a my si museli najít svačinu a zábavu jinde.

Bylo mi tehdy zhruba šest a hrozně ráda jsem tam stávala, přejížděla prsty po korálcích a poslouchala, jak chřestí a kývají se tam a zpátky. Vydávaly ten nejtišší zvuk, jako maličké zvonky. I skrz ně jsem viděla svou matku, ale vypadala teď skoro cize, jako

nějaká věštkyňe, nebo nadpřirozená bytost, která vytvářela zázraky. Což byla pravda, ale tehdy jsem to nevěděla.

Většina zbytků z dob, kdy jsme bydleli po bytech, se dávno ztratila nebo rozdala, ale korálkový závěs se dostal až do Velkého nového domu, jak jsme ho nazvali, když jsme se nastěhovali. Byla to jedna z prvních věcí, které matka pověsila, dokonce dřív než naše školní fotky a svou oblíbenou reprodukci Picassa v obývacím pokoji. Byl tam hřebík, aby se dal závěs dát stranou, teď byl ale spuštěný. Trochu opotřebovaný, ale stále sloužil svému účelu. Naklonila jsem se blíž a dívala se na svou matku. Pořád ještě byla zabraná do práce, prsty se jí míhaly, a já zavřela oči a naslouchala. Bylo to jako hudba, kterou jsem poslouchala celý svůj život, ještě častěji než *Ukolébavku*. Všechny ty údery do kláves, všechna ta písmena, ta spousta slov. Hrábla jsem prsty do korálek a sledovala, jak se její obraz rozvlnil, jako vodní hladina, jemně se rozdělil, zaleskl se, a pak se znovu spojil v jeden celek.

Kapitola druhá

Bylo na čase vykašlat se na Jonathana.

„Řekni mi ještě jednou, proč to vlastně děláš?“ ptala se mě Lissa. Seděla na mé posteli, probírala se mými cédéčky a kouřila cigaretu, od které mi načichl celý pokoj, i když tvrdila, že nenačichne, protože drží ruku s cigaretou ven z okna. I předtím, než jsem s kouřením přestala, mi pach cigaret vadil, ale když šlo o Lissu, vždycky jí prošlo víc, než jsem měla dovolit. Myslím, že přinejmenším jednu takovou kamarádku má nejspíš každý. „Chci jen říct, mně se Jonathan líbí.“

„Tobě se líbí každý,“ odpověděla jsem, nahnula se k zrcadlu a prozkoumala svou konturkou obkroužené rty.

„To není pravda,“ dušovala se, zvedla cédéčko a obrátila ho, aby si ho prohlédla z druhé strany. „Pan Mitchell se mi nikdy nelíbil. Vždycky mi koukal na prsa, když jsem přišla k tabuli napsat rovnice. Všem koukal na prsa.“

„Lisso,“ pronesla jsem, „střední je za náma. A navíc, učitelé se nepočítají.“

„Jen ti to říkám,“ namítna.

„Jde o to,“ pokračovala jsem při obtahování obrysu svých rtů pomalým pohybem tužky, „že teď je léto, a v září odjedu na školu. A Jonathan... já nevím.“

Prostě to není někdo, koho by si člověk nechal. Nestojí za to, abych se mu teď časově přizpůsobovala, když se stejně za pár týdnů rozejdeme.“

„Ale třeba se nerozejdete.“

Zaklonila jsem se, abych se pokochala svým dílem, a pak jsem popravila kousek linky nad horním rtem. „Rozejdeme se,“ prohlásila jsem. „Rozhodně nepojedu do Stanfordu s jinými závazky než jen těmi naprosto nezbytnými.“

Kousla se do rtu, pak si dala jednu lokýnku za ucho a sklopila hlavu s dotčeným výrazem, který poslední dobou nasazovala pokaždé, když jsme mluvily o konci léta. Lissina bezpečná zóna bylo nejbližších osm týdnů, než se všichni rozjedeme do různých směrů, a na to, co bude potom, nechtěla myslet. „Samozřejmě, že ne,“ řekla tiše. „Teda, proč bys měla?“

„Lisso,“ povzdechla jsem si. „Tebe jsem tím nemyslela. To přece víš. Jen jsem chtěla říct...“ mávla jsem rukou k pootevřeným dveřím do ložnice, odkud byl stále ještě slyšet matčin psací stroj a v pozadí se linuly tóny houslí, „...vždyť víš.“

Přikývla. Ale věděla jsem, že tomu ve skutečnosti nerozumí. Lissa z nás byla jediná, kdo byl byt' jen trochu sentimentální kvůli tomu, že už nejsme na střední. Při předávání diplomů brečela, usedavě vzlykala, takže na všech fotkách i na videozáznamu bude rozmazaná, s červenýma očima, díky čemuž si bude mít na co stěžovat příštích dvacet let. Já, Jess a Chloe jsme se oproti tomu nemohly dočkat, až se přes tuhle etapu dostaneme, popadneme diplom a budeme konečně volné, konečně volné. Jenže Lissa vždycky všechno hodně prožívala. Proto jsme měly vůči ní všechny

tak ochranný pocit, a proto jsem si dělala takové starosti, že ji tu nechám. Přijali ji na místní univerzitu s plným stipendiem, což bylo až příliš dobré, než aby to nechala plavat. Pomohla skutečnost, že její přítel Adam tam bude chodit taky. Lissa už to měla celé naplánované, jak si v prváku vyberou stejnou specializaci, budou bydlet na koleji poblíž, chodit na některé hodiny spolu. Něco jako střední, akorát větší.

Už jen při tom pomyšlení jsem byla celá nespá. Ale na druhou stranu, já nejsem Lissa. Poslední dva roky mě poháněla jediná myšlenka, že odsud vypadnu. Zmizím. Že získám známky, které potřebuju, abych mohla konečně žít život, který bude jen můj. Žádné plánování svateb. Žádné otravné romantické pletky. Žádná spousta nevlastních otců. Jen já a budoucnost, konečně spolu. Tohle byl šťastný konec, na jaký bych dokázala věřit.

Lissa se natáhla k rádiu a zesílila hlasitost, takže pokoj naplnila jakási bebopová skladba se spoustu la-la-la v refrénu. Došla jsem ke své skříni, otevřela dveře a prozkoumala své možnosti.

„Takže, co si má člověk vzít na sebe, když jde dát někomu kopačky?“ zeptala se mě a kroutila si jedním prstem pramínek vlasů. „Černou, smuteční? Nebo něco veselého, barevného, abys ho rozptýlila od žalu? Nebo možná něco nenápadného, abys mohla rychle zmizet, pokud to nevezme dobře?“

„Já osobně,“ odpověděla jsem jí, zatímco jsem táhla ze skříně černé kalhoty a prohlížela si je, „uvažuju o něčem tmavém, v čemu budu vypadat stíhlejší, trochu s výstřihem. A čisté prádlo.“

„To nosíš každý večer.“

„Vždyť to taky je běžný večer,“ odpověděla jsem. Věděla jsem, že mám někde ve skříni červené tričko, které ráda nosím, ale mezi tričky jsem ho nemohla najít. Což znamenalo, že tam někdo byl a hrabal se tam. Skříň jsem měla jako všechno: hezky uklizenou a uspořádanou. Matčin dům byl obvykle samý zmatek, takže můj pokoj bylo jediné místo, které jsem mohla mít takové, jaké jsem chtěla. Což znamenalo všechno uspořádané, na svém místě, abych to mohla snadno najít. Dobrá, možná jsem trochu posedlá. A co má být? Alespoň nejsem bordelářka.

„Pro Jonathana ne,“ řekla, a když jsem se ohlédla, dodala: „Teda, pro něj je to velký večer. Dostane kopačky. A ani o tom ještě *neví*. Nejspíš teď někde jí cheesburger, nebo si čistí zuby, nebo vyzvedává věci z čistírny, a nemá o tom ani páru. Ani tušení.“

Vzdala jsem hledání červeného trička a místo toho jsem vytáhla tílko. Nevěděla jsem, co jí na to říct. Jo, je to blbý dostat kopačky. Ale není lepší říct to bez obalu a na rovinu? Připustit, že to, co k někomu cítíš, nebude nikdy tak silné, aby mu stálo za to vynakládat na to víc času. Vlastně mu prokazuju laskavost. Dávám mu volnost, aby mohl využít lepší příležitost. Vlastně jsem prakticky svěťice, když se nad tím člověk zamyslí.

Přesně tak.

Když jsme půl hodiny poté zaparkovaly před Quik Zip, Jess už na nás čekala. Chloe měla jako obvykle zpoždění.

„Čau,“ řekla jsem, když jsem došla k ní. Stála opřená o své obrovské auto, starý Chevrolet s prohnutým

nárazníkem, a upíjela extra velkou Zip Colu, doping podle našeho gusta. Byla nejlevnější ve městě, za dolar padesát devět, a hodila se pro spoustu věcí.

„Já si dám lentilky,“ houkla Lissa a zabouchla dveře. „Dá si někdo něco?“

„Zip, dietní,“ odpověděla jsem a sáhla jsem po peněžence, ale odstrčila mě a vyrazila dovnitř. „Extra velkou!“

Přikývla a dveře se za ní zavřely. I její chůze byla energická, s rukama v kapsách zahrnula vesele do uličky s cukrovinkami. Lissa byla svou vášní pro sladkosti pověstná: je to jediný člověk, co znám, který pozná Raisinets od Nestlé od ostatních značek rožinek v čokoládě. Vážně v tom *je* rozdíl.

„Kde je Chloe?“ zeptala jsem se Jess, ale jen pokrčila rameny a ani nepustila z pusy brčko od své koly. „Neřekly jsme přesně v půl?“

Zvedla obočí. „Klídek, neprud’,“ utrousila a zatřepala svým kelímkem. Uvnitř zacinkal led a kolem něj šplíchal zbytek tekutiny. „Je teprv šest.“

Vzdychla jsem a opřela jsem se zase o auto. Nesnáším, když lidi chodí pozdě. Jenže Chloe chodila vždycky pozdě aspoň o pět minut, když měla *dobry* den. Lissa přišla obvykle včas a Jess byla prostě Jess: pevná jako skála, dorazila pokaždé přesně. Byla to má nejlepší kamarádka od páté třídy a jediná, o kom jsem věděla, že se na ni můžu vždycky spolehnout.

Poznaly jsme se, protože jsme měly stolky vedle sebe podle abecedního systému slečny Douglasové. Mike Schemen, co se dloubal v nose, pak Jess, pak já, a Adam Struck, který měl problémy s nosními mandlemi a seděl vedle mě z druhé strany. Takže

bylo prakticky nevyhnutelné, aby z nás byly nejlepší kamarádky, když jsme seděly mezi těmi dvěma strašidly.

Jess byla velká, už tehdy. Ne tak docela tlustá, to nebyla ani teď. Spíš prostě velká, se silnými kostmi, vysoká a statná. Robustní. Byla tehdy větší než všichni kluci od nás ze třídy, a brutální při hře „na jelena“. Dokázala člověka ještě před vyučováním trefit jedním z těch červených medicinbalů tak silně, že mu zůstal otisk ještě po vyučování. Spousta lidí si myslela, že je Jess zlá, ale pletli se. Nevěděli to, co jsem věděla já: že jí toho léta umřela maminka a ona musela vychovávat své dva mladší bratry, zatímco otec pracoval celý den v elektrárně. Že peněz měli vždycky málo a Jess musela rychle dospět.

O osm let později, po několika letech příšerné základky a slušné střední, jsme byly pořád blízké kamarádky. Vesměs proto, že jsem o ní tohle všechno věděla a Jess si pořád nechávala většinu věcí pro sebe. A taky proto, že byla jedním z mála lidí, kteří si nedali ode mě nic líbit, a toho jsem si musela vážit.

„Podívejme,“ ozvala se nevzrušeným hlasem a založila si ruce. „Její Výsost dorazila.“

Chloe zaparkovala svůj Mercedes vedle nás, vypnula motor a sklopila stínítko, aby si zkontrolovala rtěnku. Jess hlasitě zaúpěla, ale nevšímala jsem si jí. Tahle nevraživost mezi ní a Chloe byla známá věc jako hudba v pozadí. Jen v situacích, kdy se nic nedělo nebo byl klid, jsme si toho my ostatní vůbec všimly.

Chloe vystoupila, zabouchla dveře od auta a přišla k nám. Vypadala skvěle jako obvykle: černé kalhoty,

modré triko a skvělá bunda, kterou jsem ještě neviděla. Její maminka byla letuška, navíc s chorobným nutkáním nakupovat, což byla smrtící kombinace, a v důsledku toho měla Chloe vždycky ty nejnovější věci z těch nejlepších míst. Náš malý módní vzor.

„Nazdar,“ pozdravila a dala si vlasy za ucho. „Kde je Lissa?“

Kývla jsem hlavou směrem ke Quik Zipu, kde Lissa zrovna stála u pultu a klábosila s klukem za pultem, který jí markoval bonbóny. Sledovaly jsme, jak mu zamávala na rozloučenou, vyšla ven, už s načatým pytlíkem lentilek v ruce. „Kdo si dá?“ zavolala a usmála se, když uviděla Chloe. „Nazdar! Páni, úžasná bunda!“

„Díky,“ odvětila Chloe a pohladila bundu špičkami prstů. „Ta je nová.“

„To je překvápko,“ poznamenala suše Jess.

„To máš dietní?“ vrátila jí Chloe s pohledem na kelímek, který měla Jess v ruce.

„No tak, no tak,“ vmísila jsem se mezi ně. Lissa mi podala mou dietní kolu a já jsem si pořádně lokla a vychutnávala jsem si tu chuť. Tohle byl nektar pro bohy. Vážně. „Jaký je plán?“

„Musím se sejít v půl sedmé s Adamem v Double Burgeru,“ řekla Lissa a hodila si do pusy další lentilku. „Pak vás najdem někde v Bendu nebo tak.“

„Co je v Bendu?“ zeptala se Chloe a zachřestila klíčky.

„Nevím,“ odpověděla Lissa. „Nějaká kapela. Taky je nějaká párty v Arbors, kam můžem zajít, Matthew Ridgfield někde naráží soudek, jo, a Remy ještě musí dát kopačky Jonathanovi.“

Všechny se otočily na mě. „Nemusí to být v tomhle pořadí,“ dodala jsem k tomu.

„Takže Jonathan je ze hry.“ Chloe se rozesmála a vytáhla z kapsy u bundy krabičku cigaret. Nabídla mi a já zavrtěla hlavou.

„Přestala,“ řekla jí Jess. „Pamatuješ?“

„Každou chvíli přestává,“ odvětila Chloe, škrtla sirkou, naklonila se k ní, a pak s ní zatřepala, aby zhasla. „Tak co proved, Remy? Nepřišel na rande? Vyznal ti nehybnou lásku?“

Jen jsem zavrtěla hlavou, bylo mi jasné, co bude následovat.

Jess se zazubila a řekla: „Neladilo mu oblečení.“

„Kouřil u ní v autě,“ přisadila si Chloe. „To je určitě ono.“

„Možná,“ nadhodila Lissa a štípla mě do ruky, „udělal velkou gramatickou chybu plus měl patnáct minut zpoždění.“

„Ach, ta hrůza!“ zaskučela Chloe a všechny tři vyprskly smíchy. Stála jsem tam, nechala jsem si to líbit a uvědomila jsem si, nikoli poprvé, že spolu vzájemně vycházely nejspíš jen tehdy, když se hromadně pustily do mě.

„Vtipný,“ podotkla jsem nakonec. Dobrá, možná jsem už trochu známá tím, že od vztahů očekávám moc. Ale, bože, alespoň mám nějakou úroveň. Chloe chodila jen s klukama z vysoké, co ji podváděli, Jess se problému vyhnula tím, že nechodila nikdy s nikým, a Lissa – no, Lissa byla pořád s tím samým klukem, se kterým přišla o panenství, takže se skoro ani nedala počítat. Ne že bych se na to chystala poukázat. Myslela jsem jen na to, až vypadnu.

„Dobrá, dobrá,“ uzavřela to Jess. „Tak jak to provedeme?“

„Lissa jde za Adamem,“ řekla jsem. „Ty, já a Chloe se stavíme na Plácku a pak půjdeme do Benda. Souhlasíte?“

„Fajn,“ přikývla Lissa, „uvidíme se později.“ Odjela a Chloe mezitím přeparkovala své auto vedle na parkoviště před kostelem. Jess zvedla mou ruku a zkoumala ji s přimhouřenýma očima.

„Co je tohle?“ zeptala se mě. Koukla jsem se a na dlani jsem měla černá písmena, rozmazaná, ale ještě tam byla. Chtěla jsem si to umýt, než odejdu z domova, ale pak jsem si na to nevzpomněla. „Telefonní číslo?“

„To není podstatný,“ odpověděla jsem. „Akorát jsem dneska potkala jednoho blbýho kluka.“

„Ten ti zlomí srdce,“ řekla.

Nacpaly jsme se do Jessina auta, já dopředu a Chloe dozadu. Trochu se ušklíbla, když odsouvala prádelní koš plný oblečení, fotbalovou přílbu a chrániče na kolena, které tam nechali Jessini bratři, ale nahlas neřekla nic. Ačkoli měly Chloe a Jess mezi sebou neshody, věděla, kdy přestat.

„Takže Pláček?“ zeptala se mě Jess, když nastartovala. Přikývla jsem, a ona zařadila zpátečku a pomalu couvla. Natáhla jsem se dopředu, zapnula rádio a Chloe si mezitím vzadu zapálila další cigaretu a sirku vyhodila z okna. Když jsme zahýbaly na hlavní, Jess ukázala hlavou na velkou kovovou popelnici vedle benzínky, asi šest, sedm metrů odtud.

„Vsadíš si?“ zeptala se, já jsem vykukla, odhadla vzdálenost a zvedla její skoro prázdný kelímek od

Zip Coly. Zatřásla jsem s ním, abych ho potěžkala.

„Jasně,“ odpověděla jsem. „Dvě babky.“

„Ale no tak,“ ozvala se s hlasitým vzdechem Chloe ze zadního sedadla. „Když už teď nejsme na střední, nemohly bychom se posunout někam dál?“

Jess si jí nevšímala, vzala kelímek a pevně ho stiskla. Ohnula ruku v zápěstí a vystrčila ji z okénka. Přimhouřila oči, zvedla bradu a pak jedním hladkým pohybem mávla rukou vzhůru a kelímek vyhodila. Poslala ho obloukem přes auto nad našimi hlavami. Dívaly jsme se, jak se ve vzduchu bezchybně otočil dokolečka, než zmizel v popelnici, pořád ještě se zavřeným víčkem a zapíchnutým brčkem.

„Úžasný,“ pochválila jsem Jess. Usmála se na mě. „Nikdy jsem nepřišla na to, jak to děláš.“

„Můžeme už jet?“

„Jako všechno ostatní,“ prohlásila Jess a zabočila na silnici, „chce to hlavně dobré zápěstí.“

Plácek, kde jsme vždycky začínaly večer, vlastně patřil Chloe. Když se její rodiče rozvedli, to jsme byly asi ve třetí třídě, odjel její táta z města se svou novou přítelkyní a prodal většinu nemovitostí, které tu nashromáždil při práci ve stavební firmě. Nechal si jen jeden pozemek, kousek za naší školou – zarostlý plácek, kde nebylo nic, kromě trampolíny, kterou koupil Chloe k sedmým narozeninám. Její maminka ji ze zahrady brzy odstranila, protože se nehodila k její anglické zahradě, která byla samý zastřižený živý plot a kamenné lavičky, takže skončila tady za městem, zapomenutá až do chvíle, kdy jsme už měly věk na to, abychom mohly řídit, a potřebovaly jsme nějaké místo pro sebe.

Vždycky jsme seděly na trampolíně postavené uprostřed louky, odkud byl nejlepší výhled na hvězdy a na nebe. Pořád ještě docela dobře pružila, takže když někdo udělal prudký pohyb, ostatní nadskočili. Bylo dobré na to nezapomínat, když člověk něco naléval.

„Dávej pozor,“ řekla Chloe směrem k Jess a ruka se jí trochu zatřásla, když mi přilila do koly trochu rumu. Byla to jedna z těch maličkých lahviček z letadla, které její maminka nosila domů z práce. Jejich domácí bar vypadal, jako by byl určený trpaslíkům.

„Klídek,“ odvětila Jess, usadila se se zkříženými nohama a opřela se vzadu o dlaně.

„Vždycky to tak je, když tu není Lissa,“ brblala Chloe a otevřela další lahvičku pro sebe. „Úplně to rozhodí rovnováhu.“

„Chloe,“ řekla jsem, „nech to plavat.“ Upíjela jsem svou kolu, teď už trochu ostřejší, s příchutí rumu, a nabídla jsem jí Jess čistě ze zdvořilosti. Nikdy nepila ani nekouřila. Vždycky řídila. Díky tomu, že byla tak dlouho mámou pro své bratry, bylo v podstatě dané, že se tak bude chovat i vůči nám.

„Krásná noc,“ řekla jsem jí a ona přikývla. „Těžko uvěřit, že už je konec.“

„Díky bohu,“ ozvala se Chloe a otřela si hřbetem ruky ústa. „Však už jsem se nemohla dočkat.“

„A na to se napijem,“ přitakala jsem a naklonila jsem se, abych fukla svým kelímkem do její maličké lahvičky. Jen tak jsme tam seděly a najednou jsme nic neříkaly, všude bylo ticho, jen v korunách stromů kolem se rozbzučely cikády.

„To je tak zvláštní,“ řekla nakonec Chloe. „Člověk se vůbec necítí jinak.“

„V čem?“ zeptala jsem se jí.

„Ve všem,“ odpověděla. „Teda, na tohle jsme přece čekaly, ne? Střední je za náma. Je to celý nový, ale člověk má pořád stejnej pocit.“

„To je tím, že nic nového ještě nezačalo,“ řekla jí Jess. Se zakloněnou hlavou se dívala na hvězdy nad námi. „Koncem léta bude cítit, že je všechno nové. Protože bude.“

Chloe vytáhla z kapsy u bundy další lahvičku – tentokrát gin – a palcem ji otevřela. „Je to ale otrava čekat,“ řekla a trochu upila. „Teda, čekat, než všechno začne.“

Odněkud se ozvalo zatroubení klaksonu, hlasité, ale postupně se ztišující, jak auto projelo po silnici za námi. To bylo na tomhle místě to krásné: člověk všechno slyšel, ale nikdo vás tam neviděl.

„Tohle je jen přechodná fáze,“ ozvala jsem se. „Přejde to dřív, než bys řekla.“

„To doufám,“ uzavřela to Chloe a já jsem se znovu opřela o lokty, zaklonila hlavu a dívala jsem se na nebe, které zružovělo, místy až zčervenalo. Tohle byla denní doba, kterou jsme znaly nejlépe, ta chvíle od soumraku do úplného setmění. Zdálo se, jako bychom na příchod večera vždycky čekaly tady. Cítila jsem, jak se trampolína zlehka zdvihá a klesá spolu s naším dechem, posouvá nás o kousíček blíž k nebi a zase zpět, zatímco barvy postupně slábnou a začínají vycházet hvězdy.

Když jsme dorazily do Benda, bylo už devět a já byla lehce přio opilá. Zaparkovaly jsme a koukly na vyhazovače, který stál u dveří.

„Skvělý,“ řekla jsem a sklopila jsem stínítko, abych si zkontrolovala make-up. „Dneska je tam Rodney.“

„Kde mám občanku?“ sháněla se Chloe a štrachala po kapsách bundy. „Bože, vždyť jsem ji zrovna měla?“

„Nemáš ji v podprsence?“ zeptala jsem se a otočila se na ni. Zamrkala, strčila ruku za výstřih a vyndala ji. Chloe schovávala do podprsenky všechno: občanku, peníze, náhradní sponky. Bylo to jako kouzelnický trik, když z ní vytahovala různé věci, jako když vám někdo tahá z ucha čtvrtáky, nebo z klobouku králiky.

„Trefa,“ zaradovala se a strčila si ji do náprsní kapsy.

„Stylový,“ podotkla Jess.

„Koukněme, kdo se ozval,“ vrátila jí Chloe. „Já aspoň podprsenku *nosím*.“

„No, a já aspoň podprsenku vůbec potřebuju,“ Jess na to.

Chloe přimhouřila oči. Měla košíčky velikosti B, spíš menší, a vždycky to pro ni bylo citlivé téma. „No, já zas aspoň...“

„Dost,“ zavelela jsem. „Jdeme.“

Když jsme přicházely, Rodney po nás pokukoval ze stoličky, na které seděl a která zároveň držela dveře otevřené. Bendo byl klub pro lidi nad osmnáct, ale my jsme tam chodily už od druháku. Na to, aby vám nalili, vám ale muselo být jednadvacet. Chloe a já jsme většinou razítko na ruku dostaly. Obzvláště od Rodneyho.

„Remy, Remy,“ pronesl, když jsem sáhla do kapsy pro svou falešnou občanku. Mé jméno i fotky, bratrovy narozeniny, abych dokázala říct datum rychle,

kdyby bylo potřeba. „Jaké to je, dokončit střední?“

„Nevím, o čem to mluvíš,“ odvětila jsem s úsměvem.
„Víš přeci, že jsem třetí rok na univerzitě.“

Na doklad se sotva podíval, ale stiskl mi ruku a přešel po ní prsty, když mi dával razítko. Nechutný.
„Jakou máš specializaci?“

„Anglická literatura,“ odpověděla jsem. „Ale jako vedlejší specializaci mám obchod.“

„Pro tebe bych nějaký obchod měl,“ řekl, když se podíval na Chloeinu občanku a dal jí razítko na ruku. Ale pospíšila si a rychle ji stáhla, takže se barva rozmázla.

„Seš debil,“ řekla Jess, ale on jen pokrčil rameny a odmávl nás s pohledem upřeným na další skupinu dívek, které přicházely po schodech.

„Připadám si tak nečistě,“ postěžovala si Chloe, když jsme vcházely dovnitř.

„Dáš si pivo a bude ti líp.“

V Bendu už bylo nacpáno. Kapela ještě nezačala hrát, ale kolem baru už stáli lidi ve dvou řadách, vzduch byl zakouřený, vydýchaný, a byl cítit potem.

„Najdu stůl,“ křikla na mě Jess. Přikývla jsem a vydala jsem se k baru s Chloe v závěsu za mnou. Prodíraly jsme se mezi lidmi, až jsme získaly trochu místa u výčepu, kde se čepovalo pivo.

Sotva jsem se stihla opřít lokty a zvednout se, abych zamávala na barmana, ucítila jsem, jak někdo prošel těsně kolem mě. Snažila jsem se uhnout, ale v místě, kde jsem stála, bylo narváno, takže jsem se jen trochu stáhla a přitiskla lokty k tělu. Pak jsem u jednoho ucha zaslechla velmi tichý hlas.

Podivným, laciným způsobem, jako by vypadl z jedné z matčiných knih, pronesl: „Vida. Znovu se setkáváme.“

Pootočila jsem hlavu, jen trošku, a přímo za mnou, prakticky natěsnaný na mě, stál ten kluk z autoprodejny. Měl na sobě červené tričko s nápisem Mountain Fresh – NE JEN SVĚŽEST, HORSKÁ SVĚŽEST! stálo na něm – a usmíval se na mě. „Ach bože,“ vzdychla jsem.

„Ne, jmenuju se Dexter“ odpověděl a podal mi ruku, kterou jsem ignorovala. Místo toho jsem se rozhlédla kolem a hledala Chloe, ale všimla jsem si, že ji přepadnul nějaký kluk v kostkované košili, kterého jsem neznala.

„Dvě piva,“ křikla jsem na barmana, který mě konečně zaregistroval.

„Budou tři!“ křikl tenhle Dexter.

„Ty tu *nejsi* se mnou,“ ohradila jsem se.

„No, technicky vzato ne,“ odvětil a pokrčil rameny, „ale to se může změnit.“

„Podívejte,“ řekla jsem, když přede mě barman postavil tři kelímky, „já tu nejsem...“

„Koukám, že máš pořád moje číslo,“ přerušil mě a popadl jedno pivo. Taky připlácl na pult desetidolarovku, čímž se trochu vykoupil, ale nijak zvlášť.

„Neměla jsem si to kdy umýt.“

„Udělám na tebe dojem, když ti řeknu, že jsem v kapele?“

„Ne.“

„Ani trochu?“ řekl a zvedl obočí. „Páni, myslel jsem, že kočky zbožňují kluky, co jsou v nějaký kapele.“

„Zaprvé nejsem žádná kočka,“ opáčila jsem a po-

padla jsem piva. „A za druhý, co se týče muzikantů, mám jedno stálý a neměnný pravidlo.“

„Což je?“

Otočila jsem se k němu zády a začala jsem se prodírat davem zpátky k Chloe. „Žádný muzikanti.“

„Mohl bych ti napsat píseň,“ nabídl se a ubíral se za mnou. Pohybovala jsem se tak rychle, až mi v kelímkách šplíchalo pivo, ale ať se propadnu, jestli se nedržel těsně u mě.

„Já nechci žádnou píseň.“

„Každý chce píseň!“

„Já ne.“ Poklepala jsem Chloe na rameno a ona se obrátila. Měla svůj koketní výraz, oči doširoka otevřené a tváře zardělé, tak jsem jí podala pivo se slovy: „Jdu najít Jess.“

„Jdu hned za tebou,“ odpověděla a zamávala prsty na kluka, se kterým si povídala. Jenže ten praštěnej muzikant mě pořád pronásledoval a bez přestání mluvil.

„Myslím, že se ti líbím,“ usoudil, zatímco jsem komusi stoupla na nohu a ozvalo se vyjeknutí. Šla jsem pořád dál.

„To teda nelíbíš,“ řekla jsem a konečně jsem si všimla Jess sedící v boxu v rohu. Podpírala si hlavu a vypadala znuděně. Když mě zahlédla, zvedla obě ruce s výrazem, který říkal. „Co se děje?“, ale jen jsem zavrtěla hlavou.

„Co je to za kluka?“ zavolala za mnou Chloe.

„Nikdo,“ řekla jsem.

„Dexter,“ odpověděl, pootočil se a podal jí ruku, ale stále držel krok se mnou. „Jak se vede?“

„Dobře,“ řekla trochu nejistě. „Remy?“

„Nezastavuj,“ křikla jsem za sebe a vyhnula jsem se dvěma chlápčům s dredy. „Nakonec ho to přestane bavit.“

„Ach vy malověrní,“ pronesl rozverně. „Sotva jsem začal.“

Dorazili jsme do boxu jako jedna velká tlupa: já, muzikant Dexter a Chloe. Já byla udýchaná, ona vypadala rozpačitě, ale on vklouzl vedle Jess a podal jí ruku. „Nazdar,“ řekl. „Já jsem tu s nima.“

Jess se podívala na mě, jenže já jsem byla tak unavená, že jsem zvládla jen žuchnout na lavici a hodit do sebe velký hlt piva. „Tedy,“ opáčila Jess, „já jsem tu s nima. S tebou ale ne. Jakpak je tohle možný?“

„No,“ nedal se, „vlastně je to dost zajímavý příběh.“

Asi minutu nikdo neříkal nic. Nakonec jsem zaúpěla: „Ach bože, teď vám ho nejspíš začne *vykládat*.“

„Víte,“ začal a uvelebil se na sedačce, „byl jsem dneska v jedné prodejně aut a uviděl tam tohle děvče. Takový ten moment, kdy vás upoutá někdo na druhém konci místnosti. Ta pravá chvíle, víte?“

Obrátila jsem oči v sloup. Chloe se zeptala: „A to měla jako být Remy?“

„Jasně. Remy,“ řekl a s úsměvem zopakoval mé jméno. Pak, jako bychom byli šťastný párek na svaatební cestě, který vypráví svůj příběh cizím lidem, se mě zeptal: „Chceš vyprávět dál?“

„Ne,“ odmítla jsem rozhodně.

„Takže,“ pokračoval a plácl do stolu pro větší důraz, až nám nadskočily kelímky s pitím, „já totiž jednám dost spontánně. Jsem muž činu. Takže jsem

k ní přišel, kecnul si vedle ní a představil jsem se.“

Chloe se s úsměvem obrátila na mě. „Vážně?“ pronesla.

„Mohl bys už jít pryč?“ zeptala jsem se ve chvíli, kdy hudební kulisa ztichla a z podia se ozvalo zaklepání, načež kdosi řekl: „Zkouška, zkouška.“

„Povinnost volá,“ zahlásil a vstal. Přistrčil své nedopité pivo ke mně a povídá: „Uvidíme se později?“

„Ne.“

„Tak dobře! Promluvíme si později.“ Pak se vmísil do davu a byl pryč. Chvilku jsme tam jen seděly. Dopila jsem své pivo, pak jsem zavřela oči, zvedla kelímek a přitiskla si ho ke spánku. Jak je možné, že už jsem tak unavená?

„Remy,“ ozvala se nakonec Chloe svým hlasem paní Chytré. „Ty máš před námi tajnosti.“

„Nemám,“ řekla jsem jí. „Byla to jen taková hloupost. Úplně jsem na to zapomněla.“

„Je moc ukecanej,“ rozhodla Jess.

„Líbilo se mi to jeho triko,“ Chloe na to. „Zajímavý styl oblékání.“

V tu chvíli si vedle mě do boxu přisedl Jonathan. „Dobrý den, dámy,“ pozdravil a jeho ruka vklouzla kolem mého pasu. Pak zvedl pivo toho bláznivého muzikanta, myslel asi, že je moje, a pořádně se napil. Zastavila bych ho, ale právě tohle jeho chování bylo součástí problému. Nesnášela jsem, když se ke mně kluci chovali majetnicky, a Jonathan to dělal od samého začátku. Byl taky čtvrták, milej kluk, ale jakmile jsme spolu začali chodit, chtěl, aby to všichni věděli, a pomalu začal zasahovat do mého prostoru. Kouřil moje cigarety, když jsem ještě kouřila. V jednom

kuse volal z mého mobilu, aniž by se mě zeptal, a až moc se zabydledl v mém autě, což mělo být to poslední výstražné znamení. Nesnesu ani to, když mi někdo mění nastavené rozhlasové stanice nebo mi štrachá v přihrádce na drobné, ale Jonathan tohle všechno přeskočil a trval rovnou na tom, že bude *řídít*, ačkoli měl za sebou spoustu ohnutých nárazníků a pokut za překročení rychlosti. Nejtrapnější na tom bylo, že jsem ho nechala, jelikož jsem byla tak bez sebe zamilovaností (to sotva) nebo chtíčem (to spíš), a on pak prostě předpokládal, že budu navěky jezdit ve svém vlastním autě jako spolujezdec. Což vedlo ještě k dalšímu kenovskému chování – ve smyslu fanatického milence – jako to, že mě ochmatával na veřejnosti a pil, aniž by se zeptal, pivo, o kterém si myslel, že je moje.

„Musím na chvílku zajet domů,“ zašeptal mi do ucha. Uvolnil ruku, kterou mě držel kolem pasu, a přesunul ji na mé koleno. „Pojedeš se mnou, vid’?“

Přikývla jsem, on dopil pivo a plácnul kelímkem o stůl. Jonathan hodně flámoval, což byla další věc, se kterou jsem měla problém se smířit. Teda, taky jsem dost pila. Jenže on na to fakt kašlal a často zvracel. Za těch šest měsíců, co jsme byli spolu, jsem strávila spoustu času na večírcích tím, že jsem čekala před záchodem, až dozvrací a budeme moct jet domů. To jeho kouzlu moc nepřidalo.

Vyklouzl z boxu, pustil mé koleno a chytil mě za ruku. „Vrátím se,“ řekla jsem Jess a Chloe. Někdo kolem nás prošel a Jonathan mě konečně musel pustit, když nás rozdělil dav.

„Hodně štěstí,“ popřála mi Chloe. „Nemůžu uvěřit, žeš ho nechala napít se z piva toho kluka.“

Obrátila jsem se a uviděla Jonathana, který mě netrpělivě sledoval. „Mrtvý muž přichází,“ pronesla tiše Jess a Chloe vyprskla smíchy.

„Čau,“ řekla jsem a razila jsem si cestu davem, kde na mě už čekala Jonathanova natažená ruka, aby mě znovu uchopila.

„Dobře, koukni,“ řekla jsem a odstrčila ho, „musíme si promluvit.“

„Teď?“

„Teď.“

Vzdychl, posadil se na posteli a bouchl hlavou o zeď. „Tak jo,“ pronesl, jako bychom se domlouvali, že si vyčistíme zubní kanálky, „povídej.“

Přitáhla jsem si kolena k sobě a urovnala tílko. Z původního „Pro něco si zaběhnu“ se rychle stalo „jen pár telefonátů“ a pak se na mě vrhnul a tlačil mě do polštářů, ještě než jsem vůbec stihla pozvolna začít s těma kopačkama. Teď už jsem ale měla jeho pozornost.

„Jde o to,“ začala jsem, „že se teď pro mě bude všechno měnit.“

To byl můj úvod. Za ty roky jsem se naučila, že když se s někým rozcházíte, obsahuje to řadu postupů. Existují různé typy: někteří kluci jsou rozhořčení a naštvaní, jiní fňukají a brečí, další se tváří chladně a lhostejně, jako by už člověk měl být dávno pryč. Jonathana jsem otypovala na poslední skupinku, ale nebyla jsem si tak docela jistá.

„Takže, každopádně,“ pokračovala jsem, „jen jsem si říkala, že...“

A pak zazvonil telefon, elektronický jekot, a já zase

ztratila spád. Jonathan ho popadl. „Haló?“ Pak následovalo trochu hmmm, párkrát jo, pak vstal a přešel přes pokoj až do své koupelny, za stálého mumlání.

Prohrábla jsem si vlasy rukama, naštvaná, že se mi celý večer nedaří načasování. Poslouchala jsem ho, jak telefonuje, zavřela jsem oči a natáhla ruce za hlavu. Chytila jsem se prsty za matraci u zdi. A v tu chvíli jsem něco nahmatala.

Když Jonathan konečně zavěsil, koukl na sebe do zrcadla a přišel zpátky do pokoje, seděla jsem na posteli se zkrříženými nohama a před sebou jsem měla rozprostřené červené saténové kalhotky. (Vyndala jsem je s pomocí papírového kapesníčku – něčeho takového bych se teda rozhodně *nedotkla*.) Nakráčel sebevědomě dovnitř, a když je uviděl, škobrtl a zastavil se.

„Ehm,“ řekl, nebo tak něco, zadržel dech, a pak se rychle vzchopil. „No, eh, co...“

„Co je,“ řekla jsem pevným hlasem, „k sakru tohle?“
„Ty nejsou tvoje?“

Zvedla jsem oči ke stropu a zavrtěla hlavou. Jako bych já nosila levný červený polyesterový kalhotky. Teda, mám nějakou úroveň. Nebo ne? Koukněme, s kým jsem se zahazovala posledních šest měsíců.

„Jak dlouho,“ řekla jsem.

„Co?“

„Jak dlouho už spíš s někým dalším?“

„Já nespím...“

„Jak dlouho,“ zopakovala jsem s důrazem na každé slovo.

„Já nechápu...“

„*Jak dlouho*.“

Polkl, a na pár okamžiků to byl jediný zvuk v místnosti. Pak řekl: „Jen pár týdnů.“

Opřela jsem se zády a přitiskla prsty ke spánkům. Bože, to je teda paráda. Nejen, že mě podváděl, ale ostatní to určitě ví, takže jsem oběť, což nesnáším ze všeho nejvíc. Chudáček malá Remy. Nejradši bych ho zabila.

„Seš debil,“ řekla jsem. Měl zrudlý obličej, byl roztrěsený, a já si uvědomila, že by byl možná fňukal a brečel, kdyby se věci seběhly jinak. Zvláštní. Člověk nikdy neví.

„Remy. Nech mě ti to...“ Natáhl se a dotkl se mé paže, ale pro jednu jsem konečně byla schopná udělat to, co jsem chtěla, a ucukla jsem, jako by mě spálil.

„Nesahej na mě,“ vyštěkla jsem. Popadla jsem bundu, zavázala si ji kolem pasu, a vyrazila ke dveřím s pocitem, že klopytá za mnou. Práskla jsem za sebou každými dveřmi, jak jsem procházela domem, až jsem se nakonec ocitla na chodníku tak rychle, že jsem byla už u poštovní schránky, než jsem si to stihla uvědomit. Cítila jsem, jak mě ode dveří pozoruje, ale nezavolal na mě, ani nic neřekl. Ne, že bych chtěla, nebo že by to změnilo můj názor. Ale většina kluků by aspoň měla tu slušnost to zkusit.

Takže jsem kráčela pěšky touhle čtvrtí, totálně zkárovaná, bez auta, uprostřed páteční noci. Můj první pátek jakožto dospělého člověka, venku ze střední, ve skutečném světě. Tak vítej.

„Kde jsi byla?“ zeptala se mě Chloe, když jsem konečně asi po dvaceti minutách dorazila zpátky do Benda za pomoci městské hromadné dopravy.

„Tomu nebudeš věřit...“ začala jsem.

„Teď ne.“ Vzala mě za ruku a táhla mě davem zase ven, kde jsem uviděla Jess v jejím autě, s otevřenými dveřmi řidiče. „Máme tu nepředvídanou situaci.“

Když jsem došla k autu, nejdřív jsem si Lissy ani nevšimla. Byla zhroucená na zadním sedadle a svírala balík takových těch hnědých papírových utěrek, co mívají na veřejných záchodcích ve škole nebo v restauraci. Obličej měla zarudlý, s pramínky slz, a vzlykala.

„Co se k čertu stalo?“ zeptala jsem se, prudce jsem otevřela zadní dveře a vklouzla vedle ní.

„Adam se s-s-s-e mnou r-r-rozešel,“ řekla přerývaným hlasem. „Prostě mi dal *k-k-kopačky*.“

„Ach, bože,“ vydechla jsem, zatímco Chloe nasedla dopředu a zabouchla za sebou dveře. Jess, která už byla obrácená k nám, se na mě podívala a zavrtěla hlavou.

„Kdy?“

Lissa se znova nadechla a pak se zase rozplakala. „Já nemůžu,“ huhňala a otírala si obličej kapesníčkem. „Já ani n-n-nemůžu...“

„Dneska večer, když ho vyzvedla z práce,“ řekla mi Chloe. „Odvezla ho domů, aby se mohl osprchovat, a tam to udělal. Žádné varování. Nic.“

„Musela jsem projít k-k-kolem jeho r-r-rodičů,“ dodala Lissa a posmrkávala. „A oni to věděli. Dívali se na mě, jako bych byla nějaký odk-k-kopnutý pes.“

„A co řekl?“ zeptala jsem se jí.

„Řekl jí,“ převzala Chloe roli mluvčí, „že potřebuje svobodu, protože je léto a střední škola skončila, a nechce, aby ani jednomu z nich utekly na vysoké

nějaké příležitosti. Chtěl, aby oba měli možnost...“

„Ž-ž-žit naplno,“ dopověděla to Lissa a utírala si oči.

„Pitomec,“ zabručela Jess. „Bez něj ti bude líp.“

„Jenže já ho m-m-miluju!“ kvílela Lissa. Natáhla jsem se a položila jí ruku kolem ramen.

„To bude dobrý,“ řekla jsem.

„Vůbec jsem to nečekala,“ špitla, zhluboka se nadechla a rozechvěle vydechla. Odstrčila kapesníček, který držela v ruce, a nechala ho spadnout na podlahu. „Jak to, že jsem to ani netušila?“

„Budeš v pořádku, Lisso,“ řekla jí něžně Chloe.

„To je, jako bych byla Jonathan,“ štkala dál a opřela se o mě. „Jen jsme si tak žili své životy, vyzvedávali prádlo z čistírny...“

„Co?“ podivila se Jess.

„...aniž bychom věděli,“ dokončila myšlenku Lissa, „že d-d-dneska dostaneme *k-k-kopačky*.“

„Když o tom mluvíme,“ zeptala se mě Chloe, „jak to šlo?“

„Radši se neptej,“ odvětila jsem.

Lissa se už naplno rozplakala, s obličejem zabořeným do mého ramene. Přes hlavu Chloe bylo vidět, že v Bendu je úplně narváno a u dveří stojí fronta. „Vypadnem odsud,“ řekla jsem Jess, a ta přikývla. „Tenhle večer stejně nestál za nic.“

Chloe se zabořila do sedadla spolujezdce, zastrčila zapalovač zpátky a Jess nastartovala. Lissa se vysmrkala do papírové utěrky, kterou jsem jí podala, a pak tiše vzlykala schoulená u mě. Když jsme se rozjely, pohládila jsem ji po vlasech s vědomím, jak moc to asi bolí. Poprvé je to vždycky nejhorší.

Musely jsme si samozřejmě dát další rundu u Zip Coke. Pak Chloe odjela a Jess vjela na silnici, aby nás s Lissou dovezla ke mně domů.

Už jsme skoro zahýbaly k nám do sousedství, když Jess najednou zpomalila a tichounce mi řekla: „Támhle je Adam.“

Koukla jsem rychle doleva, a opravdu, na parkovišti před Coffee Shack stál Adam a jeho kamarádi. Co mě vážně naštvalo bylo, že se *usmíval*. Kretén.

Koukla jsem za sebe, ale Lissa už měla oči zavřené, byla natažená přes celé zadní sedadlo a poslouchala rádio.

„Zajeď tam,“ řekla jsem Jess. Obrátila jsem se dozadu. „Hej, Liss?“

„Hm?“ ozvala se.

„Nehýbej se, jasný? Neukazuj se.“

„Dobře,“ řekla nejistě.

Pomalou jsme tam dojely. Jess se zeptala: „Ty nebo já?“

„Já,“ řekla jsem jí a naposledy jsem se napila své koly. „Dneska to potřebuju.“

Jess trochu přidala plyn.

„Připravena?“ zeptala se mě.

Přikývla jsem, s kelímkem v ruce. Skvělý.

Jess to osolila, pořádně, a rozjely jsme se. Když si nás Adam všiml, bylo už pozdě.

Nebyla to má nejlepší trefa. Ale nebyla špatná. Když jsme prosvištěly kolem, kelímek se ve vzduchu obrátil, jako by nic nevážil. Trefil ho rovnou do týla a dietní cola a led se mu rozlily po zádech.

„Zatraceně!“ zařval za námi, když jsme se prořítily kolem. „Lisso! K čertu! Remy! Ty mrcho!“

Pořád ještě křičel, když se nám ztratil z dohledu.

Po jednom a půl balíčku čokoládových sušenek, čtyřech cigaretách a takové spoustě Kleenexu, že by se s ním dal utěšit celý svět, se mi konečně podařilo Lissu uspat. Okamžitě byla v limbu, dýchala nosem, s nohama zamotanýma kolem mé peřiny.

Vytáhla jsem si deku, jeden polštář a zalezla do své šatny, kde jsem se natáhla na zemi. Ze svého místa jsem na ni viděla a počkala jsem, až tvrdě usne, než jsem odsunula naskládané krabice od bot, co jsem mívala v pravém zadním rohu, a vytáhla balíček, který jsem tam měla schovaný.

Už jsem takovou mizernou noc párkrát měla. Nedělala jsem to pořád, ale někdy jsem to v noci prostě potřebovala. Nikdo o tom nevěděl.

Schoulila jsem se, přetáhla přes sebe deku, rozbalila poskládaný ručník a vytáhla z něj svůj přenosný CD přehrávač a sluchátka. Pak jsem si je nandala, zhasla světlo a přeskočila na sedmou stopu. V komoře jsem měla střešní okno, a když jsem si lehla správně, dopadal na mě čtverec měsíčního světla. Někdy jsem dokonce viděla i hvězdy.

Ta písnička začíná pomalu. Trocha kytary, jen pár akordů. A pak hlas, který jsem znala tak dobře. Slova jsem uměla nazpaměť. Něco pro mě znamenala. Nemusel to nikdo vědět. Ale bylo to tak.

Ta ukolébavka má jen pár slov
a pár akordů
v tichém pokoji
ty ji slyšíš, slyšíš

ať půjdeš kamkoli
a já tě zklam
ta píseň dál bude znít...

Usínala jsem při ní, za zvuku jeho hlasu. Vždycky
jsem usnula. Pokaždé.

Kapitola třetí

„Je-e-e-jky-y-y!“

„Panenko skákavá!“

„Jeminá-á-á-á-čků-ů-ů.“

Dvě dámy čekající na manikúru se podívaly jedna na druhou a pak na mě.

„Depilace třísel,“ vysvětlila jsem jim.

„Aha,“ řekla jedna a znovu se začetla do svého časopisu. Druhá tam jen seděla, s ušima nastraženými jako ohař, a čekala na další výkřik. Netrvalo dlouho a paní Michaelsová, která chodila každý měsíc, pronesla: „Zatrápeně.“ Paní Michaelsová byla manželkou jednoho z místních pastorů a milovala boha skoro tak moc, jak moc chtěla mít své tělo hladké a bez ochlupení. Za ten rok, co jsem pracovala v salonu Joie, jsem ze zadní místnosti, kde Talinga pracovala s voskem, vyslechla víc klení než ze všech ostatních místností dohromady. A to včetně nepovedené manikúry, zpackaných sestřihů a dokonce i jedné ženy, kterou vyvedlo z míry, že po zábalu z mořských řas její tělo získalo barvu limetkového koláče.

Ne že by Joie byl špatný salon. Jenomže člověk nemůže uspokojit všechny, zvláště ženy, pokud se jedná o jejich vzhled. Z toho důvodu mi Lola, které salon

patřil, zrovna zvýšila plat v naději, že bych se přeci jen mohla vykašlat na Stanford, navěky zůstat u ní v recepci a držet lidi pod kontrolou.

Tuhle práci jsem si sehnala, protože jsem chtěla auto. Matka mi nabídla, že mi dá své auto, hezké Camry, a koupí si nové, ale pro mě bylo důležité si na něj vydělat sama. Svou matku jsem měla ráda, ale už dávno jsem se naučila nedělat s ní víc dohod, než bylo nutné. Její nálady byly pověstné a dovedla jsem si dost dobře představit, že si své auto zas vezme zpátky, jakmile se rozhodne, že jí nevyhovuje to nové.

Takže jsem vybrala své spořicí konto – sestávalo se vesměs z peněz za hlídání dětí a vánočních dáreků, které jsem syslila celou věčnost – našla jsem si hodnocení zákazníků a nastudovala jsem, co se dalo, o nových modelech aut, a pak jsem vyrazila do prodejen. Hádala jsem se a přela, blufovala a snášela takovou spoustu prodavačských keců, že jsem z toho měla málem smrt, ale nakonec jsem si sehnala auto, které jsem chtěla, novou Hondu Civic, se stahovací střechou a komplet v elektrice, za cenu, která byla úplně jinde než zlodějská prodejní cena doporučená výrobcem. Ten den, co jsem si ji vyzvedla, jsem zajela do Joie a vyplnila přihlášku, protože jsem u nich ve výloze asi týden předtím zahlédla ceduli HLEDÁME RECEPČNÍ. Takže jsem měla rovnou auto i práci, ještě než jsem šla do čtvrtáku.

Zazvonil telefon, zrovna ve chvíli, kdy paní Michaelsová vyšla z místnosti, kde se dělala depilace voskem. Na začátku mě lekalo, jak hrozně lidé vypadají těsně poté: jako válečné oběti, nebo ranění po požá-

ru. Chodila toporně – depilace třísels byly obzvlášť drsné – a přišla za mnou k recepci.

„Salon Joie,“ řekla jsem do sluchátka. „U telefonu Remy.“

„Ahoj, Remy, tady Lauren Bakerová,“ vyhrkla kvapně žena na druhém konci. Hlas paní Bakerové zněl vždycky tence a zadýchaně. „Ach, *musíš* mě dneska někam nacpat na manikúru. Carl má nějakého velkého klienta, jdeme do La Corolly a já jsem tenhle týden přelakovala konferenční stolek a ruce mám jako...“

„Vteřinku, prosím,“ pronesla jsem svým úsečným, velmi profesionálním hlasem a zmáčkla tlačítko na přidržení hovoru. Nade mnou stála paní Michaelsová, šklebila se, vytáhla peněženku a přišoupla mi po stole zlatou kreditku. „Bude to sedmdesát osm, madam.“

Přikývla, já jsem projela kartu čtečkou a podala jsem jí ji zpátky. Měla tak červený obličej, kolem obočí prakticky až do živého. Au. Podepsala stvrzenku, koukla na sebe do zrcadla za mnou a zamračila se.

„No nazdar,“ pronesla. „Řekla bych, že asi nemůžu jít na poštu, když vypadám takhle.“

„Nesmysl,“ opáčila voskovačka Talinga, která přikvačila naoko z jakéhosi dobrého důvodu, ale ve skutečnosti pro to, aby se ujistila, že paní Michaelsová nechá dost velké spropitné a že ty peníze doputují do její obálky. „Nikdo si toho ani nevšimne. Uvidíme se příští měsíc, ano?“

Paní Michaelsová zavlnila prsty na rozloučenou a vyšla ze dveří, stále poněkud toporně. Jakmile byla venku, Talinga popadla svou obálku, přepočítala ban-

kovky a vydala zvuk podobný *chm-m-m*, načež sebou praštila na židli, dala nohu přes nohu a čekala na další klientku.

„Tak dál,“ řekla jsem a stiskla knoflík pro linku číslo jedna. Slyšela jsem paní Bakerovou ztěžka supět, ještě než jsem promluvila. „Takže, mohla bych vás tam vmáčknout ve tři třicet, ale musíte tu být přesně, protože Amanda má další klientku objednanou napevno na čtyři hodiny.“

„Tři třicet?“ přemítala paní Bakerová. „No, víš, bylo by to lepší dřív, protože já vlastně musím ještě...“

„Tři třicet,“ řekla jsem znovu, ještě úsečněji. „Ber-te, nebo nechte být.“

Následovala odmlka a trocha nervózního oddychování, a pak řekla: „Budu tam.“

„Dobrá. Těšíme se na vás.“

Když jsem zavěsila a zapsala ji, Talinga se na mě podívala a řekla: „Remy, holka, ty seš teda pěkně tvrdá.“

Pokrčila jsem rameny. Pravda byla, že jsem si s těmi ženami dokázala poradit, protože většina z nich měla přesně ten přístup, že jsou zvyklé dostat všechno, samé já já já, a na to jsem byla zvyklá od své matky. Chtěly obcházet pravidla, dostávat věci zadarmo, vstupovat do doby, na kterou jsou objednání jiní, a přesto být pořád všemi *tak moc* milovány. Byla jsem v téhle práci tak dobrá, protože jsem měla celoživotní praxi.

Během další hodiny jsem dostala ty dvě čekající dámy na manikúru, objednala Lole oběd, prošla paragony za předchozí den a mezi dvěma depilacemi obočí a jedním podpažím jsem vyslechla každič-

ký děsuplný detail poslední katastrofální schůzky naslepo, kterou Talinga absolvovala. Kolem druhé hodiny se už ale věci trochu zklidnily a já jsem jen seděla u recepcce, popíjela dietní kolu a zírala na parkoviště.

Salon Joie se nacházel v rádoby nóbl nákupním centru na výpadovce, které se jmenovalo Mayor's Village. Bylo celé z betonu, hned u dálnice, ale rostlo tu i pár upravených stromů a byla tu fontánka, aby to vypadalo luxusněji. Napravo od nás, v Mayor's Market, prodávali drahé potraviny z ekologického zemědělství. Byla tam i kavárna Jump Lava, videopůjčovna, banka a expresní fotolab.

Jak jsem tak koukala z okna, na parkoviště přijela otlučená bílá dodávka a zaparkovala u Ptačího ráje, kde prodávali speciální krmivo pro ptactvo. Přední i boční dveře dodávky se otevřely a vystoupili tři kluci zhruba v mém věku, všichni v košilích, kravatách a džínách. Chvilíčku se o něčem domlouvali a pak se rozdělili a vydali se každý do jiného obchodu. Malý kluk se zrzavými kudrnatými vlasy vyrazil k nám a cestou si zastrčil košili do kalhot.

„No potěš,“ řekla jsem. „Mormoni jsou tu.“ Ačkoli jsme měli za oknem moc pěknou ceduli s nápisem PROSÍM – ŽÁDNÉ NABÍDKY, každou chvíli jsem musela odhánět lidi, kteří prodávali sladkosti nebo bible. Upila jsem trochu koly a připravila jsem se. Dveře zacinkaly a on vešel dovnitř.

„Ahoj,“ pozdravil a přišel rovnou ke mně. Byl hodně pihatý, což asi zrzaví kluci bývají, ale oči měl hezké tmavozelené a mile se usmíval. Při bližším pohledu měl ale na košili šmouhu a vypadala rozhodně

dost levně. A navíc měl připínací kravatu. Bylo to dost jasné.

„Dobrý den,“ řekla jsem. „Mohu vám snad nějak pomoci?“

„Říkal jsem si, jestli třeba nenajímáte nové lidi?“

Podívala jsem se na něj. V Joie žádní muži nepracovali: nebylo to z Loliny strany nijak úmyslné, jen upřímně řečeno ta práce většinu mužů zrovna nelákala. Mívali jsme jednoho kadeřníka, Erika, ale přeběhl do Sunset Salon, což byl náš největší konkurent, a vzal s sebou jednu z našich nejlepších manikérek. Od té doby to byl už jen samý estrogen, pořád.

„Ne-e,“ odpověděla jsem. „Nenajímáme.“

„Jsi si jistá?“

„Naprosto.“

Vypadal, že ho to moc nepřesvědčilo, ale stále se usmíval. „Říkám si, jestli bych třeba nemohl vyplnit přihlášku pro případ, že by se nějaké místo vyskytlo?“

„Zajisté,“ odvětila jsem a vytáhla ze spodního šuplíku blok s přihláškami. Jednu jsem odtrhla a podala mu ji s jednou z mých tužek.

„Velmi ti děkuji,“ řekl a usadil se v rohu u okna. Ze svého křesla jsem sledovala, jak nahoru úhledným tiskacím písmem vepsal své jméno a pak svraštil čelo a přemýšlel nad otázkami.

„Remy,“ zavolala Lola a vyšla do čekárny, „už nám dorazila ta zásilka od Redkenu?“

„Ještě ne,“ odpověděla jsem. Lola byla objemná žena, která nosila přiléhavé oblečení v zářivých nápadných barvách. Ke své velikánské postavě měla širokánský úsměv a vzbuzovala u svých klientek takový respekt a bázeň, že žádná nikdy nepřišla s fotkou

nebo něčím podobným, když byly objednané na stříh vlasů: nechávaly to prostě na ní. Podívala se teď na kluka v rohu.

„Co ty tu děláš?“ zeptala se ho.

Zvedl oči a skoro se ani netvářil překvapeně. To jsem musela obdivovat. „Ucházím se o práci,“ řekl jí.

Přeměřila si ho pohledem. „To je připínací kravata?“

„Ano, madam,“ přikývl. „To tedy je.“

Lola se podívala na mě, pak znovu na něj, a dala se do smíchu. „Panečku, koukněte na toho kluka. A ty pro mě chceš pracovat?“

„Ano, madam, to tedy chci.“ Byl tak zdvořilý, že jsem viděla, jak rychle získává body. Pro Lolu bylo uctivé jednání hodně důležité.

„Umíš dělat manikúru?“

Zamyslel se. „Neumím. Ale rychle se učím.“

„A depilaci třísels?“

„Ne-e.“

„Stříhat vlasy?“

„To tedy neumím.“

Naklonila hlavu na stranu a dívala se na něj s úsměvem. „Milánku,“ řekla nakonec, „ty jsi úplně nepoužitelný.“

Přikývl. „To říká moje matka taky. Ale jsem v jediný kapele a máme si dneska všichni sehnat nějakou práci, tak zkusím cokoli.“

Lola se znovu rozesmála. Znělo to, jako by jí smích vybublal až odněkud ze žaludku. „Ty jsi v kapele?“

„Ano, madam. Přijeli jsme jen na léto z Virginie. A musíme si sehnat nějakou práci přes den, tak jsme zajeli sem, rozdělili jsme se a vydali se každý jinam.“

Takže to nejsou mormoni. Jsou to muzikanti. Tím hůř.

„Na co hraješ?“ zeptala se ho Lola.

„Na bubny,“ odpověděl.

„Jako Ringo?“

„Přesně tak.“ Zazubil se a pak o něco tišeji dodal: „Víte, zrzky dávají vždycky dozadu. Jinak by všechny holky šílely po mně.“

Lola vybuchla smíchy tak hlasitě, že zpoza rohu vykoukla Talinga a jedna z manikérek, Amanda.

„Co se proboha děje?“ zeptala se Amanda.

„To je připínací kravata?“ zajímala se Talinga.

„Hele,“ pronesla Lola, když popadla dech, „nic tu pro tebe nemáme. Ale pojď se mnou do kavárny a já ti práci seženu. To děvče mi dluží laskavost.“

„Vážně?“

Přikývla. „Ale pohni. Nemám na to celý den“

Vyskočil a pero, které držel, spadlo na zem. Sehnul se pro něj a pak mi podal přihlášku. „Každopádně děkuju,“ řekl.

„Není vůbec zač.“

„Jde se, Ringo!“ křikla Lola ode dveří.

Vyskočil, usmál se a naklonil se ke mně se slovy: „Víš, že o tobě ještě pořád mluví?“

„A kdo?“

„Dexter.“

Samozřejmě. Mám to ale smůlu. Nejen, že je v kapele – musí být zrovna v téhle kapele. „Proč?“ zeptala jsem se. „Ani mě nezná.“

„To neva,“ pokrčil rameny. „Představuješ teď oficiálně výzvu. A už to nevzdá.“

Seděla jsem tam a jen vrtěla hlavou. To je směšný.

Zdalo se, že si toho nevšiml, jen poklepal rukou na desku stolu, jako bychom uzavřeli nějakou smlouvu nebo tak něco, a odešel za Lolou.

Jakmile byl pryč, Talinga se na mě podívala a zeptala se: „Ty ho znáš?“

„Ne,“ odpověděla jsem a popadla telefon, který se znovu rozdrnčel. Malej svět, malý město. Prostě to byla náhoda. „Neznám ho.“

Během prvního týdne po rozchodu s Jonathanem jsem si skoro nevzpomněla ani na něj, na Dextera nebo na cokoli kromě svatby mé matky. Představovala pro mě rozptýlení, které jsem potřebovala, ačkoli bych to nahlas nepřiznala.

Jonathan párkrát volal, zpočátku, ale po čase přestal, protože věděl, že se k němu nevrátím. Chloe poznamenala, že jsem dostala to, co jsem si ve skutečnosti přála – svobodu. Jen ne tak docela způsobem, jakým bych byla chtěla. Ještě pořád mě pánilo vědomí, že jsem se nechala podvádět. Byla to věc, která mě v noci budila ze spaní, našťvanou, aniž bych si dokázala vzpomenout, co se mi zdálo.

Naštěstí jsem se musela zabývat ještě Lissou. Strávila poslední týden naprostým odmítáním skutečnosti a byla si jistá, že si to Adam rozmyslí. Dalo nám dost práce, abychom jí zabránily uposlechnout nutkání mu zavolat, projet kolem jeho domu, stavět se u něj v práci, což, jak jsme všechny věděly, by v případě kopaček nevedlo k ničemu dobrému. Jestli ji bude chtít vidět, najde si ji. Jestli se s ní bude chtít dát znovu dohromady, měla by ho nechat si to nejdřív zasloužit. A tak dále.

A svatba se přiblížila. Skončila jsem v práci dřív, v pět hodin, a odjela jsem domů, abych se připravila na generálku večere. Jakmile jsem vstoupila do dveří, poznala jsem, že to v domě vypadá přesně tak jako při mém odchodu. Naprostý zmatek.

„Ale takhle se tam v žádném případě nedostanu včas!“ vykřikovala moje matka, když jsem vešla dovnitř a hodila klíče na stůl. „Měli tu být za hodinu a my tu večeri nestihneme!“

„Mami,“ zavolala jsem na ni, jakmile jsem z jejího hlasu poznala blížící se zhroucení. „Uklidni se.“

„Já tomu rozumím,“ řekla pořád ještě uječeným hlasem. „Ale je to moje svatba!“

Nakoukla jsem do obývacího pokoje, kde byla jen Jennifer Anne. Byla už oblečená na večeri, seděla na gauči a četla si knihu s názvem *Vytváření plánů, vytváření snů*. Na titulní stránce měla obrázek ženy, která vypadala zamýšleně. Pohlédla na mě a obrátila list.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Pronajímatel limuzíny má nějaké problémy.“ Načechrala si vlasy. „Zdá se, že jedno jejich auto se připletlo k dopravní nehodě a další zůstalo v zácpě.“

„To je prostě *nepřijatelné!*“ vrískala má matka.

„Kde je Chris?“

Vzhledla ke stropu. „Ve svém pokoji,“ řekla. „Zjevně se něco klube.“ Ušklíbla se a vrátila se ke své knize.

Můj bratr choval ještěrky. V horním patře, v místnosti vedle jeho pokoje, která dřív bývala šatna, měl řadu akvárií a v nich choval varany skvrnité. Byli těžko popsitelní, menší než leguáni a větší než gekoni. Měli jazýčky jako hadi a živili se maličkými cvrč-

ky, kteří se každou chvíli rozprchli po domě, skákali po schodech a cvrkali schovaní v botách ve skříni. Měl dokonce i umělou líheň, která stála na zemi v jeho pokoji. Když v ní byla vajíčka, běžela celý den a tiše cvakala, aby udržela teplotu potřebnou pro dozrání mláďat.

Jennifer Anne ještěry nesnášela. Při její proměně Chrise byli vlastně tou jedinou věcí, které se kvůli ní nevzdal. V důsledku toho se odmítala k jeho pokoji být i jen přiblížit a místo toho trávila čas v našem domě na gauči nebo u kuchyňského stolu, většinou si pročítala nějakou motivační svépomocnou knihu a vzdychala tak, že ji slyšeli všichni – až na Chrise, který byl většinou nahoře a staral se o svá zvířata.

Teď jsem ale měla větší problémy.

„To chápu,“ říkala má matka se slzami na krajíčku, „ale vám pořád nedochází, že na mě bude v Hiltonu čekat sto lidí a já tam *nebudu!*“

„Pr, pr, no tak,“ došla jsem až k ní a jemně sevřela sluchátko. „Mami, nech mě s nimi promluvit.“

„To je prostě směšné!“ prskala, ale přenechala mi telefon. „Je to...“

„Mami,“ řekla jsem tiše, „jdi se doobléknout. Já to zařídím, dobrá?“

Chvíli tam jen stála a pomrkávala. Měla už na sobě šaty a v ruce držela punčochy. Nenalíčená, žádné šperky. Což znamenalo ještě dobrých pětadvacet minut, když budeme mít štěstí.

„Tak dobře,“ svolila, jako by mi prokazovala laskavost. „Budu nahoře.“

„Jasně.“ Dívala jsem se, jak odchází a projíždí si vla-

sy prsty. Když byla pryč, přiložila jsem si sluchátko k uchu. „To je Albert?“

„Ne,“ ozval se unavený hlas. „Tady Thomas.“

„Je tam Albert?“

„Moment.“ Následovaly tlumené zvuky, jak kdosi přikryl sluchátko dlaní. Pak: „Haló, tady Albert.“

„Alberte, tady Remy Starrová.“

„Nazdar, Remy! Koukni, ta věc s auty je prostě blá-zinec, víš?“

„Má matka je na pokraji zhroucení, Alberte.“

„Já vím, já vím. Ale koukni, Thomas se jí to právě snažil vysvětlit. Uděláme to takhle...“

O pět minut později jsem vyšla nahoru a zaťukala na dveře matčina pokoje. Když jsem vešla, seděla u svého toaletního stolku. Vypadala stejně, jen si převlékla šaty a pořukávala si na obličej štětce na make-up. Ach – pokročila.

„Zařízeno,“ informovala jsem ji. „V šest přijede auto. Bude to elegantní vůz, a ne limuzína, ale ta na zítra platí, a to je to, na čem záleží. Dobrá?“

Vzdychla, položila si jednu ruku na prsa, jako by takhle zpráva konečně zpomalila její rozbušené srdce. „Nádhera. Díky.“

Posadila jsem se na postel, skopla boty a koukla na hodiny. Bylo pět patnáct. Můžu být hotová přesně za osmnáct minut, včetně fénování vlasů, tak jsem se natáhla a zavřela oči. Slyšela jsem, jak se má matka chystá: cinkaly lahvičky s parfémem, štětce lehce pořukávaly, po stolku před zrcadlem se přesouvaly malé nádobky s krémem na obličej a gelem na oči. Matka vypadala úchvatně ještě dlouho předtím, než k tomu měla důvod. Odjakživa byla drobná a plná energie,

se sklony k teatrálním výlevům; ráda nosila spoustu náramků, které chřestily, když mávala rukama kolem sebe, a míhaly se vzduchem sem a tam, když mluvila. I v době, kdy učila na vyšší střední škole a většina jejích studentů po celém dni v práci pospávala, chodila do hodin kompletně nalíčená s parfémem, v pestrobarevných šustivých modelech, které pro ni byly příznačné. Teď, když jí vlasy začínaly šedivět, nosila je nabarvené úplně načerno s hustou rovně střiženou ofinou. V těch dlouhých hladkých sukních vypadala skoro jako gejša, jenomže byla příliš hlučná.

„Remy, zlatíčko,“ promluvila najednou a já sebou trhla a uvědomila jsem si, že jsem skoro usnula. „Mohla bys mi to přijít zapnout?“

Vstala jsem, přešla k její židli a vzala jsem náhrdelník, který mi podávala. „Vypadáš krásně,“ řekla jsem jí a byla to pravda. Měla toho dne na sobě dlouhé červené šaty s kapkovitým výstřihem, amethystové náušnice a velký diamantový prsten, který dostala od Dona. Voněla parfémem L’Air du Temps, který jsem jako malá považovala za nejnádhernější vůni na celém světě. Celý dům jím byl nasáklý: držel se v záclonách a v kobercích podobně jako cigaretový kouř, tvrdošjně a navěky.

„Děkuju, zlatíčko,“ řekla, když jsem jí zapnula náhrdelník. Při pohledu do zrcadla mě znovu zarazilo, jak málo jsme si podobné: já světlovlasá a hubená, ona tmavší a kypřejší. Ani svému otci jsem se nepodobala. Neměla jsem moc jeho starších fotek, ale na těch, které jsem měla, vždycky vypadal prošedivěle, v takovém tom rockovém stylu šedesátých let, s bradkou a dlouhými vlasy. Taky vypadal, že je

v jednom kuse na mol, když jsem na to poukázala před svou matkou, nikdy mi to nevyvracela. *Ach, ale měl tak nádherný hlas*, říkala teď, když byl mrtev. *Jedna písnička, a byla jsem ztracená.*

Obrátila se ke mně a vzala mé ruce do svých. „Ach, Remy,“ pronesla úsměvem, „věřila bys tomu? Budeme tak *šťastní*.“

Přikývla jsem.

„Tedy,“ dodala a obrátila se ke mně, „ne, že bych se vdávala poprvé.“

„Ne-e,“ odsouhlasila jsem a uhladila jsem jí vlasy, které vzadu na jednom místě vykukovaly z účesu.

„Ale tentokrát mám pocit, že to je skutečné. Trvalé. Nemyslíš?“

Věděla jsem, co ode mne chce slyšet, ale ještě jsem váhala. Připadalo mi to jako špatný film, tenhle rituál, kterým jsem už prošla dvakrát, co se pamatuju. Já i družičky jsme už obřad považovaly za cosi jako školní srazy, kde jsme stály stranou a probíraly, kdo od matčiny poslední svatby přibral nebo ztratil vlasy. O lásce už jsem neměla žádné iluze. Přicházela a odcházela, ranila a nebo ne. Lidé nemají být spolu navěky, bez ohledu na to, co se zpívá v písních. Byla bych jí prokázala laskavost, kdybych zpod její postele vytáhla ostatní svatební alba a ukázala jí fotky, přiměla ji vzít na vědomí, že jsou na nich stejné věci, tytéž lidi, tytéž pózy u dortu /přípitku šampaňským/ při prvním tanci, které v následujících osmačtyřiceti hodinách uvidíme znovu. Ona možná dokázala zapomenout, odsunout z dohledu a vytěsnit z paměti všechny ty manžely a vzpomínky. Jenže já ne.

Pořád se na mě v zrcadle usmívala. Občas mě na-

padlo, že kdyby věděla, co si myslím, zabilo by ji to. Nebo nás obě.

„Je to jiné,“ přesvědčovala sama sebe. „Tentokrát je to jiné.“

„Jasně, mami,“ přisvědčila jsem a položila jí ruce na ramena, která mi tak nějak připadala malá, jak jsem za ní stála. „Jasně, že jo.“

Cestou do mého pokoje na mě vyskočil Chris.

„Remy, tohle musíš vidět!“

Podívala jsem na hodinky – pět třicet – a pak jsem šla za ním do ještěřšího pokoje. Byl stísněný a musel tam pořád udržovat velké horko, takže člověk měl uvnitř pokoje vždycky pocit, že je pěkně dlouho ve výtahu, který nemůže odjet.

„Hele,“ řekl, popadl mě za ruku a přitáhl k umělé líhni. Vršek byl odklopený a uvnitř byla malá plastová nádoba naplněná čímsi, co vypadalo jako mech. Na něm ležely tři vajíčka. Jedno bylo prasklé, druhé rozmačkané a třetí mělo nahoře díru.

„Koukni na to,“ zašeptal Chris a ukázal na vejce s dírou.

„Chrisi,“ řekla jsem a znovu jsem se podívala na hodinky. „Ještě jsem se ani neosprchovala.“

„Jen vydrž,“ řekl a ukázal znovu na vejce. „Stojí to za to.“

Společně jsme si přidřepli. Z toho horka mě začínala bolet hlava. A pak, zrovna, když jsem se chystala zvednout, se vejce pohnulo. Trochu se zachvělo, a pak z díry něco vykouklo. Drobnou hlavičku, a jak se skořápka rozlomila, za hlavičkou následovalo tělíčko. Kluzké a slizovité, a tak maličké, že by se mi vešlo na špičku prstu.

„*Varanus tristis orientalis*,“ řekl Chris, jako by odříkával zaklínadlo. „Varan pihovatý. Je jediný, který přežil.“

Maličký ještěř vypadal ještě poněkud zmateně, pomrkával a pohyboval se trhaně. Chris zářil, jako by zrovna sám stvořil celý vesmír.

„Dost neuvěřitelný, co?“ řekl, když se ještěř znovu pohnul na svých maličkých blanitých nohou. „Jsme to první, co kdy viděl.“

Ještěř na nás zíral a my zírali na něj a snažili se porozumět jeden druhému. Byl malý a bezbranný, a mně ho hned bylo líto. Tohle místo, kde se ocitl, bylo zpackaný. Ale to nemusí vědět. Alespoň prozatím ne. Tady, v téhle místnosti, kde bylo horko a těsno, svět pravděpodobně ještě vypadal zvládnutelně malý.

Kapitola čtvrtá

„A na závěr, prosím, pozvedněte číši k přípitku na Barbařinu dceru Remy, která celou tuto událost naplánovala a zorganizovala. Bez ní bychom to nezvládli. Na Remy!“

„Na Remy,“ zopakovali všichni a pohlédli na mě, než vypili další šampaňské.

„A nyní,“ řekla moje matka a usmála se na Dona, který se zubil už od chvíle, kdy varhaník dvě hodiny předtím začal hrát *Preludium* k obřadu, „se, prosím, dobře bavte!“

Smyčcové kvarteto se dalo do hraní, matka s Donem se políbili a já jsem si konečně vydechla. Podával se salát, všichni už byli usazeni. Dort: zkontrolováno. Výzdoba stolu: zkontrolováno. Barman a alkoholické nápoje: zkontrolováno. To, že byly tyhle a ještě milion dalších detailů vyřízené, znamenalo, že si teď, po šesti měsících, dvou dnech a přibližně čtyřech hodinách můžu odpočinout. Alespoň na pár minut.

„Dobrá,“ řekla jsem Chloe, „teď si dám to šampaňské.“

„Konečně!“ zajásala a přistrčila mi sklenku. Ona i Lissa už byly víc než mírně podnapilé, tváře jim zčervenaly a chichotaly se tak, že k našemu stolu už

několikrát přitáhly pozornost. Jennifer Anne, která seděla s Chrisem po mé levici, popíjela sodovku a sledovala nás se sevřeným výrazem v obličeji.

„Skvělá práce, Remy,“ prohlásil Chris, napíchl ze svého salátu rajče a strčil si ho do pusy. „Udělal jsem to dneska mamce vážně pěkný.“

„Odted' ale,“ odvětila jsem, „už v tom bude sama. Příště si může jet třeba do Vegas a nechat se oddat nějakým Elvisovým dvojníkem. Já už v tom nejedu.“

Jennifer Anne spadla čelist. „Příště?“ otázala se šokovaně. Pak se zadívala na mou matku a Dona, kteří teď seděli v čele stolu a zvládali jíst a současně se držet za ruce. „Remy, tohle je *sňatek*. Před Bohem. Tohle je navždy.“

Chris a já jsme se na ni jen podívali. Lissa, která seděla naproti u stolu, si krkla.

„Ach můj bože,“ vzdychla a Chloe začala prskat smíchy. „Promiňte.“

Jennifer Anne obrátila oči v sloup, zjevně dotčena, že sedí u stolu s bandou cyniků od lopaty. „Christopher,“ řekla – byla jediná, kdo mu tak kdy říkal – „pojďme se trochu projít.“

„Ale já zrovna jím salát,“ namítl, s dresinkem na bradě.

Jennifer Anne jen zvedla svůj ubrousek a decentně ho složila. Svůj salát už dojedla a příbory nechala úhledně zkřížené uprostřed, aby číšníkovi naznačila, že už skončila.

„Jasně,“ řekl Chris a vstal. „Projít. Tak jo.“

Když byli pryč, Chloe si přisedla o dvě místa blíž a Lissa ji nemotorně následovala. Jess tu nebyla, musela zůstat doma se svým mladším bratrem, který

měl nějaký akutní problém se streptokokem v krku. I když byla vždycky dost tichá, pokaždé jsem měla pocit, že věci nejsou v rovnováze, když není s námi, a Lissa a Chloe byly na mě samotnou moc.

„Páni,“ pronesla Lissa, když Jennifer Anne vyvedla Chrise do haly a celou cestu nepřestala mluvit. „Ta nás ale nesnáší.“

„Ale ne,“ hlesla jsem a znovu jsem si lokla šampaňského, „nesnáší jenom mě.“

„Ale, přestaň,“ řekla Chloe a probírala se svým sálátem.

„Proč by tě měla nesnášet?“ zeptala se Lissa a znovu si přihnula ze sklenky. Měla rozmazanou rtěnku, ale působilo to roztomile.

„Protože si myslí, že jsem špatná,“ řekla jsem jí. „Odporuju všemu, v co věří.“

„Ale to není pravda!“ vyhrkla Lissa dotčeně. „Ty jsi *báječná*, Remy.“

Chloe vyprskla. „Ale no tak, nebudeme vyšilovat.“

„Vážně je!“ trvala si Lissa na svém tak hlasitě, že se po nás ohlédlo pár lidí od vedlejšího stolu – Donovi kolegové z obchodu.

„Nejsem báječná,“ řekla jsem a stiskla jsem Lissinu paži. „Ale jsem o něco lepší, než jsem bývala.“

„S tím,“ vmísila se Chloe a odhodila svůj ubrousek na talíř, „se dá souhlasit. Teda, už nekouříš.“

„Přesně,“ souhlasila jsem „A taky se málokdy zpiju do němoty.“

Lissa přikývla. „To je taky pravda.“

„A navíc,“ řekla jsem a dopila jsem svou sklenku, „už nespím s kdekým ani *zdaleka* do té míry jako dřív.“

„Vida, vida,“ řekla Chloe a zdvihla svou sklenku, abych si s ní mohla přifuknout. „Stanforde, měj se na pozoru,“ řekla a usmála se na mě. „Remy je teď prakticky svatá.“

„Svatá Remy.“ Vyzkoušela jsem si, jak to zní. „Myslím, že se mi to líbí.“

Večeře byla dobrá. Nikomu kromě mě nepřipadalo kuře tak trochu gumové, ale fakt je, že jsem bojovala za hovězí a prohrála jsem, takže jsem možná byla jen trochu nedůtklivá. Jennifer Anne a Chris se k našemu stolu už nevrátili; když jsem šla později na záchod, všimla jsem si, že se přesunuli ke stolu, kam jsem usadila několik Donových přátel, pohlavárů z obchodní komory. Jennifer Anne vykládala cosi vedoucímu městské zprávy a mávala přitom vidličkou, aby zdůraznila svá tvrzení. Chris seděl vedle, na kravatě měl flek a cpal se jídlem. Když mě zahlédl, omluvně se usmál a jen pokrčil rameny, jako by tohle, stejně jako spousta jiných věcí, bylo zcela mimo jeho kontrolu.

Mezi tím teklo u našeho stolu šampaňské proudem. Jeden z Donových synovců, který chodil na Princeton, se snažil sbalit Chloe, a Lissa během těch deseti minut, co jsem byla pryč, pokročila ze stádia rozjařenosti do naprosté sentimentality a směřovala k totální ufnukané opilosti.

„Jde o to,“ řekla a naklonila se ke mně, „že jsem si vážně myslela, že se s Adamem vezmeme. Teda, vážně jsem si to myslela.“

„Já vím,“ řekla jsem s úlevou, že vidím Jess, která se k nám blížila v jedněch z jejích několika málo šatů. Vypadala nesvá, jako vždycky, když měla něco

jiného než džíny, a když se posadila, zašklebila se.

„Punčochy,“ zabručela. „Ta stupidní věc mě stála čtyři babky a mám pocit, jako bych měla na sobě šmirgl.“

„No, není tohle Jessica,“ ozvala se Chloe radostně uhihňaným hlasem. „To nemáš nějaké šaty z tohohle století?“

„Trhni si,“ odvětila Jess a Donův synovec zdvihl obočí. Chloe, kterou to nijak nevyvedlo z míry, se vrátila ke svému šampaňskému a k jakési dlouhé historce, kterou o sobě vykládala.

„Jess,“ zašeptala Lissa, spadla z mého ramene na její a šťouchla ji hlavou do ucha, „já jsem opilá.“

„To vidím,“ pronesla Jess suše a odstrčila ji zpátky ke mně. „Páni,“ prohlásila radostně, „to jsem ale ráda, že jsem přišla!“

„Nebud' taková,“ řekla jsem jí. „Máš hlad?“

„Měla jsem doma trochu tuňáka,“ odpověděla a zamžourala na výzdobu uprostřed stolu.

„Zůstaň tady.“ Vstala jsem a opřela Lissu o sedadlo její židle. „Hned jsem zpátky.“

Už jsem se vracela ke stolu s talířkem, na kterém bylo kuře, chřest a pilaf, když jsem zaslechla, jak v mikrofону kdesi vpředu zapraskalo a v pozadí se ozvalo pár kytarových akordů.

„Ahoj všichni,“ řekl hlas, když jsem se vyhýbala číšníkovi, který sklízel ze stolů, „jsme kapela G Flats a rádi bychom Donovi a Barbaře popřáli, aby byli spolu velmi šťastní!“

Všichni tleskali, já jsem se zastavila a ohlédla se. Don trval na tom, že se o kapelu postará, a tvrdil, že ví o někom, kdo mu dluží laskavost. Teď jsem si ale

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.